

Novella

CADDE

SUAT KEMAL ANGI

Suat Kemal Angı

[28 Aralık 1966]. ODTÜ Metalürji ve Malzeme Mühendisliği bölümünü bitirdi. Uzun süre aynı üniversitede araştırma görevlisi olarak çalıştı. Ankara'da yaşıyor, çevirmenlik ve editörlük yapıyor.

<https://suatkemal.work/>

© Suat Kemal Angı • Cadde
<https://suatkemal.work/>

Kapak görseli: Haner Pamukçu, "Calligramme"

SUAT KEMAL ANGI

C A D D E

“Telepatik olgularla ilgili en tutkulu araştırma, son derece telepatik bir süreç olan okuma hakkında bize, okumanın sağladığı dindışı aydınlanışın telepatik olgular hakkında öğrettiklerinin yarısını bile öğretemeyecektir. Ve esrar sarhoşluğuyla ilgili en tutkulu araştırma da, son derece uyuşturucu olan düşünme hakkında bize, düşünmenin sağladığı dindışı aydınlanışın esrar sarhoşluğu hakkında öğrettiklerinin yarısını bile öğretemeyecektir. Okur, düşünür, tetikte bekleyen kişi ve flanör de, tıpkı afyonkeş, hayalkeş ve sevince boğulmuş insan gibi aydınlanmış kişinin örnekleridir. Ve daha dindışıdırlar. Yalnızken aldığımız en korkunç uyuşturucuyu –kendi benliğimizi– saymıyorum bile.”

Walter Benjamin

Fotoğraf: *Al Calkins*, "LH"

Z'ye...

İlk keşif toplantısı hariç demiştim, sonuncusu demeliydim. Ama diyemedim çünkü bu deneyi henüz yapmamış, deneyimi yaşamamıştım. Düne kadar da aklımda bile yoktu. Gerçi ilki bir doğa olayıydı ve bunda sarhoşluğun aydınlığından pek de söz edilemez. Mırıl mırıl konuşan bir kaleydoskopun içinde dans eden renkli haleler, yani geçmiş yüzyılda kalmış kusursuz yaşımdaki o ilk aydınlanma, evrenin kendi kendine oynadığı çocukça bir oyundu. Ama sekiz sonsuzdur ve zaman sekiz numaralı bir bilardo topudur ve herkesin, Lothar'ın, Ludwig'in ve Karl'ın bile, elbette başka türlü ama mutlaka dünyadan yararlanma hakkı vardır ve o anonim sözde dendiği gibi, bir şeyi çok istiyorsan onu özgür bırakman gerekir, bir gün dönerse sonsuza dek senindir. Ya dönmezse? Bu kural bence Amerikan bilardoda geçerli olamaz. Belki üç bant bilardo için söylenebilir. Her hâlükârda sekiz sonsuzdur, hele ağır çekimde, iyice sonsuzdur. Ben onun başlangıcıydım. Bundan kuşku yok ve kendi adımdan da. Benim adım A. Bay A. Kadının kumarbazını, yarışlardan sadece at yarışını severim.

Upuzun sarı saçlarını kestirmiş ve siyaha boyamış. Uçları boynuna zar zor ulaşıyor. Alnının sağ tarafından bir perçem yanağına sarkıyor. Siyah ve beyazın her katliamın ve her aşkın hatırasını bellekte daha kolay dondurabilen kontrastında, teni daha da beyaz şimdi, daha da çekici. Yüzünde, tarihin geçmiş bir anında, tek bir suikastla »hoşgörünün yerini tahakkümün

ve yıldırıcılığın aldığı korkunç ironinin« ne işi ve eski yeni tüm kolejlilerin »biricik yavrusunu kasvetli kan dursun diye Humanın kamçılacağı« filozofu suçlamaya, yüreği yarılmış şairi belki de bilerek yanlış anlamaya ne hakkı var ve François Ravailac'ın hançeri biçimindeki perçemin yanağına değdiği yerde, bazen derinleşen, bazen genişleyen, rüzgârda solan bir kırmızılık, işte hâlâ isyan kadar güzel, çantasında derin ve keskin garmet kırmızısı bir şişe şarap taşıyan bu özlenmiş haliyle, isyandan bile güzel. Yaralı Venüs kadar güzel. »Yanan ciğerimin öğütülmüş tatlı teri« kadar güzel.

Sabahın köründe, işte gene Taksim'deyim. Otobüsten iner inmez uçarak buraya geldim. Sütüş'in üst katında, pencere kenarındaki sol dip masada oturup beklemeye, meydanı ve caddeyi gözlemeye başladım. Midem bulanıyor, bir tavuksuyu çorba söyledim. Keşke hiç otobüse binmeseydim, orta yaşlı kelebek kentimden bu büyücü kente uçarak gelseydim, gece uçuşu kolay olurdu, niye düşünemedim! Gelip gelmeyeceğinden emin değilim. Arayıp aramayacağımı bilmiyorum. Bunları düşünmemem gerekirdi ve bir tavuksuyu çorba söyledim. Sanırım bunu az önce söyledim. Midem bulanıyordu dedim. Oysa dün kendimi, Büyük İskender, Marco Polo ya da Neil Alden Armstrong gibi hissediyordum. Kitabımı ciltletirken içim hiç bu kadar, Kuzey Amerika'ya on altıncı yüzyılda İspanyol kâşifler tarafından getirilen küçük, dayanıklı ve vahşi Mustang'in Ay'dan Dünya'yı seyreden yüreği kadar yücelmemiştii. Telefon edip geleceğimi, ona kitabımı okuyacağımı ve hazırlık yapmasını söylerken de, fiber kabloları mecburen cızırdatsa da, plazma halini almış sesimdeki elektronların havayı eriterek iki uzak ya da yakın kulak arasındaki bu en büyük direnci aştığını, dişlerine çarparak, dilinin üzerinde ıslık çalarak ağzından içeri girdiğini, kalbinin tellerini titrettiğini hissetmiştim. Dağın zirvesinden yuvarladığı kartopu gibi yazdığımı ama altında kalmadığımı, çünkü ağzımda kar koşarken çığdan daha

hızlı beste yaptığımı ve Karleoparı'nın oyun arkadaşım olduğunu söylemişim. Bu hayali arkadaşlıktan haberdar olduğumu biliyordum, yalnızca anımsatmam yeterliydi. Bir süre onunla yaşadığımı, karlı dağların ölüm kadar ıssız zirvelerini birlikte keşfettiğimizi biliyordu. "Sen", demişti, "yalnızca beyazı keşfetmemişsin, aynı zamanda Yazmak'ı da keşfederek bu arkadaşlığı hak etmişsin," demişti. Ariadne ile Dionysos aşkının gerçek faili Theseus'a ve Aphrodite ile Ares'in müthiş kaçamağının mağduru Hephaistos'a borç ödeye ödeye yazmak... İşte ancak böyle bir yazmanın sesimi Karleoparı'nın yuvarladığı kartopunun şölensi sesine dönüştürebileceğini ve en iyi sonsuz beyazlıkta, sonsuz sessizlikte, sonsuz uykusuzlukta duyulan ve sadece vahşi kar parsının aşına olduğunu bildiğim bu antik arınma hissini o da hissetmişti ve ben onun bunu kolayca hissettiğini ve beni çok istediğini hissetmişim. Ahlıksız ve bir o kadar yaşatıcı, ama umudun tükendiği yerde ülküsü de yoksa kuşkusuz ölüm demek olan teklifimi, başka şansı yokmuş gibi, yalnızca Baudelaire'in tanımladığı o coşkuyula, hiç düşünmeden kabul etti. Beni dinlerken belli ki »esrarın etkisi altında müzik dinliyordu« ve sesimdeki delirtici şiir, »yaşayla dolup taşan bir sözlük gibi beynine girmişti«: Canto Ostinato. "Bayım," dedi, ilk denemesinde korkudan kalbi delinen, sevinçten tüyleri dökülen yavru bir akbaba gibi. "Bayım, kutlama için mükemmel bir zamanlama!"

Umarım gelirdi, umarım gelmezdi! Gelmezse ne yaparım? Gelirse ne yaparım! Gece yarısına iki, otobüse binmeye iki buçuk saat kala, nasılsa kozam çatladı ve bir kelebeğe dönüştüm yeniden. Orta yaşlı doğan ve çocukluğunu arayan kelebeğin yaşlı haline. Ve bunu ona Schiller'in bir ağıtından yazdım: »Kelebeğin kararsız kanadı« diye. Yarım saat sonra "Gel," dedi, gereksiz şeyleri düşünme. Ama yanıtlamadım, geliyorum demedim kısacık mesajına. Sadece rüyada ya da sarhoşluğun aydınlığında yazılabilecek akarsu cümleler geçiyordu ayarsız ak-

lımdan. Fransız İhtilali'nin eski aşkı Chamfort'u suçlaması gibi benim de Genç Kadını ihanetle suçlayacağımı düşündüğünden, bundan ölesiye korktuğundan ve Bay A'ya sesin en çok lazım olduğu zamanda konuşmayı ısrarla reddettiği için dudaklarının kuruyan zamkı, bir zamanlar sevgiyle açılıp kapanan oval su yatağı ağızındaki dilini sivri uçlu, dört köşe kesitli bir iğne yaprağa dönüştürdüğünden ve belli ki bana bir daha dokunmak zorunda kalmamak için parmaklarını avuçlarının içinde sımsıkı yumduğundan, sadece gırtlığı ve ayak parmaklarıyla zar zor yan yana getirdiği bu üç harfin toplam sesi, ki yıllar geçmiş olsa da onu hâlâ bu sembolik özlemle düşlüyor olmalıyım, piramit şeklindeki tepesine ve sarkık dallarına rağmen uzaktan nedense köknara benzetildiği için kalleşçe baltalanan koca bir ladinin, çok uykusuz, çok halsiz bir hamsinin tek bir cılız merhabasıyla toprağa düşerken çıkaracağı ses kadar kırgındı: "Gel." Oysa hamsinin Toros sedirlerini aşması, ladinin hâlâ yaşadığı yere elli gün içinde karadan ulaşması mümkün değildi. Yan yoldan yüzerek gideyim dese, bu kez de Sahara'nın tam kalbinde oluşan toz duvarının nefes almayı zorlaştıran kuru ve tuzlu etkisi daha Klozmenai açıklarında, en olmadı Adalar'dan hemen önce mutlaka tükenmiş olacaktı. Bu durumda tam bir neşeli turist gibi hafif ve serin esecekti hâlâ soluk alıp veren ladinin yanına ve onu yarasından şefkatle öpecekti. Cep telefonumu kapattım, tabutuma uzanıp iki saat daha bekledim ve dalgın bir mumya gibi otobüse bindim. Aklım öyle meşguldü ki, ya da binyıl öncesinin sinemalarında veya emektar Fenerbahçe vapurundaydı, otobüste bir sigara yakıtım. Az daha, hazır mumyalanmışken, Duman Tanrısına kurban edilecektim. Ama sigara yüzünden değil, rüyamda bağırılmış olabilirim. Oysa onu telefonla aradığımda aklımda sadece okumak ve sevişmek vardı. İki kişiyle başlanan, tek kişi olarak sona eren gerçek bir okuma. Fil ya da at yutmuş yılanın çok istese de inleye kıvrana bir yere kaçamadığı, titredikçe zevkten

ve doyunluktan çamura batacağı gerçek bir sevişme. »Oysa sadece bedeni. Ne beyniyle ilgisi var ne kalbiyle...« Ne güzel rüyaydı! Tıpkı film gibi. Sonu hariç:

“Hayalkeş-Sanık-Yazar, uyan! Şu sigaranı da söndür. Kumarbaz yolcu seni hile, dolandırıcılık ve kapkaççılıkla suçluyor. Bu konuda sözün var mı? Kendini savunacak mısın?” Kumarbaz yolcu yanılıyor hâkim-şoför bey. Sadece aklımdan geçirdim. Hem ben bu bayı milyarder bir arkadaşşıma benzettim. Eskiden o da yazardı, sonra bir baltayla kendisini doğradı, ama yaşıyor hâlâ. İşte ona benzettim. Ayrıca ben uyumuyor muyum? Gözümün tekini ne zaman açtım? “Şimdi uyandırıldın. Ama gözlerin hep açıktı. Devam et.” Milyarder ya, hesabı her yerde hep o ödüyor, iltifatları ve övgüleri hep o kabul ediyor, bahşışı bile benim vermeme izin vermiyor, gururumu incitiyordu. Ama ben bir yazarım, »doğa bana fakir olma demedi, zengin ol da demedi; ama hâlâ özgür ol diye yalvarıyor.« Birlardo masasında çok kırıcıydı ve o gece dayanamadım. »Bence bu bir gecelik ilişki dedim. Bahse girme dedi. Gireceğim dedim. Bu uğur param, kaybedemem dedi.« Nihayet ben de bir erkeğim. Kurbanlık koyun değilim. Gene de teklif etmedim, sadece aklımdan geçirdim. “Ama altyazıda öyle yazmıyor. Eğilip kulağına söylemişsin. Demişsin ki, eğer elini orana atarsan ayağa kalkar ve herkesin önünde bana iki... Imm, ahlaksız ilişki teklif etti derim demişsin. Bu hem şantaj hem istismar hem de, imm, kapkaççılık sayılır, anla ki üç suç birden işlemişsin.” Lütfen hâkim-şoför bey, otobüse Sport Glass tiyatro dürbünüyle bakmayın; filmle rüya karışmış olmalı. Orana gibi basit bir tanımlamayı hiç kullanmam ben, doğrudan isimler kullanırım, ayrıca benim sözlüğüm bile yok. O bir kafa sesiydi ve mekândaki başka bir müşteriden geliyordu. Ben de yine hesabı o ödeyecek sandım. Cüzdanına, dedim, yani demedim, aklımdan geçirdim. »Zaten mukavele yapmıştık. Daha sonra hiç konuşmayacaktık, birimiz istese bile. Aslında ilişkinin kaldığı

yüzyıldan devam edemeyeceğini hissetmişim, paraları kırışıp ayrılmalıydık.« Ama salondaki diğer kumarbazların dürüstlüğüne güvendim. Keşke Olympus dijital fotoğraf makinemi tavandaki 9 kandillik büyük avizenin göbeğine gizleyip belgeleyseydim. Unutakalmışım, zaten ben uyuyordum, anımsamıyorum. Ayrıca kulaklığı da takmamıştım. Ama yola çıkmadan ve yolda kapıldığım korku ve titreme tamamen kendi bencilliğim sevgili kralım. Oysa esrar planımızın bir parçasıydı. Daha önce içmiştim. Ve yazdığım kitap bu haliyle başlıksız bir şiir gibiydi ve isim şiirin her şeyidir. Memeleri eksik bir Aphrodite ya da elleri ve kalbi eksik bir Prometheus heykeli gibiydim. O bir kuş değil Bay A, diye kendimi aşıladım. Ama ya bu kez farklı olursa, ya aynı değilse, ya çok değişmişse? Umarım gelmez, umarım gelir, gelirse esrarlı gelir! Sadece dudaklarıyla gelsin, yeni uykudan kalkmış ya da gece yatarken su içmiş dudaklarıyla. Eskiden yettiğini bildiğim sözle dolu ve söze aç oval su yatağı ağzını open yumuşacık dudakları gene yetsin!

Tarifsiz mutluydum oysa ve tarifsiz mutlu olduğunu hissettirdim telefonda. Bu doğrudu, çok konuşmama, soru sormama, onaylatmama gerek mi var sanki! Sevinç nasıl onaylatılır ki! Kitabımdan birkaç cümleyi okumam yetmişti. Biliyordum, birkaç küçük paragraf fazla bileydi. Hissetmişti ve söyletmişti kalbi, sesini titreterek. Beni dört gözle bekliyordu. Ve beni ilk kez görecekti. Ama ya aynı değilse? Ya çuvallarsam? Masal faresi Frederik'ten çaldığım biletle katıldığım Benjamin Festivali'nde gördüklerimden sonra, üç ay boyunca kasvetli odalarda bağırıp, tepinip durduydu coşkuyla: İşte, şiirsel uzam! Tek kelimelik bir sözlük yutmuş gibi haykırdıydım: Sarhoşluğun aydınlığı orada! Sarhoşluğun aydınlığı orada! İsterseniz gelin ve kendi gözlerinizle görün! Kimseye, ona bile duyuramadım sesimi, ne istediğimi, ne keşfettiğimi. Duyuyor muydu yoksa? Hatırlıyorum çok susadığını, çok sustuğunu ve benim çok konuştuğumu, çok ağladığımı. Korkuyor muydu yoksa? Kork-

muştı korkmasına ama anlamış olsa keşke. Gelecek mi peki? Gel dedi ama gelir mi ki? Acaba gelse mi? Ne yaparım gelirse? Kitabı okur kaçırım! Bir çırpıda, hızlıca, en duyusuz sesimle. Bu eksik haliyle hiçbir açıklama da yapmazsam pek bir şey anlamaz, bunun bir zararı olmaz! Oysa esrar planımızın parçası. “Planınız sadece iki parça ve yekpare Sibiryâ çamı!” Tavuğu yeni kestiler herhalde, çorba çok acı? “Peki o tabut kimin tabutu Bay A? Plastik kovadan çaldığın çiviler hâlâ çantanda. Ama o tabut kimin tabutu?” Hıı? “Öyle anlamamış gibi bakma Bay A. O tabut işte!” Oysa tirbuşon getirmeliydim. İsviçre çakımı ya da. Unutmamalıydım! Ya aynı değilse? Kadın ve esrar yani! Ya çok değişmişse? Yazı ve esrar. Aynı değilse ve hiç benzemiyorlarsa birbirlerine! Sakin ol Bay A, kuşlara kapılıp çaresiz kalma. Bakma göğe, bakma şu deli kırlangıçlara, hadi çorbanı iç Bay A. Koluna konabilir miyim dese bir tanesi, sakın ha aldanıp peki deme. Unutma Bay A, tabut mabut yok ortada, inanma! Ağlamak değil gülmek istiyorsun sen. Sen ağlatmak değil güldürmek istiyorsun, öldürmek değil yaşatmak, kirlenmek değil arındırmak istiyorsun. Sen meydanı gözleyeceksin, caddeyi gözleyeceksin. Sen mutluluğu özledin, hafifliği özledin Bay A. Bırak kitabı, kitaplardan öğrendiğin ağır ve soylu şeyleri, kalbine koydun elini ve geldin işte. Hadi acıma Bay A, iç çorbanı! Düne kadar ne güzeldin, nasıl lezzetliydin. Unuttun mu yoksa! Sadece sunacaksın, sadece sunmaya geldin, bu senin antik alışkanlığın. Aklında sadece sevişmek var, tekleşmek var. Aklında sadece sevişmek olsun, tekleşmek olsun. Gerisi paçavra, kalan her şeyi çıkar satılığa, at hatta. “Bay A! Hemen şimdi, kitabı götürüp çöpe at.” Belki değerlidir Karleoparı? Belki bu haliyle bile, içinde bir haber gizlidir. “Ben de onu diyorum ya sana.” Hıı? “Dinle: »Denir ki: imparator sana, sen tek kişiye, sen zavallı kuluna, imparator güneşinin önünden çok, çok uzaklara kaçan sen minicik gölgeye, işte dosdoğru sana ölüm döşeğinden bir haber yollamıştır. Yatağı-

nın başucunda haberciye diz çöktürmüş ve kulağına fısıldamıştır haberi; hatta pek önem verdiği bir haber olduğundan, haberciye tekrarlatıp kulağına söyletmiştir. Sonra da başını sallayarak söylenenin doğruluğunu onaylamıştır. Ve ölümünü izleyen bütün kalabalık önünde –aradaki duvardan engeller yıkılıp sarayın yukarıya doğru uzayan dış merdivenlerinde, devletin büyükleri halka yapmış dikilmektedir–, bütün bu seyirci kalabalığı önünde haberciyi salmıştır imparator.« İşte...” Kafka! Yine de yakmaya ya da atmaya kıyamadım. 17 Kasım akşamında kitabın 3 kopyası elimdeydi. Bir kopyası kendim için. Diğer Matmazel Z’ye. Üçüncüsü de yayın yönetmeni Dilyan Yaralar için. Belki geriye dönemedim ve işi garantiye almak istedim. Kitap umarım bu haliyle de basılır bir gün. Nasılsa eksikliğini kimse bilmiyor, herkes bitirdim sanıyor. Kitap da benim gibi, ya da kuyruksuz bir at gibi, varsın eksik kalsın. “Bırak yaşasın Bay A, bırak bari o yaşasın!” Oysa ciltlenmelerini beklerken, yükünden kurtulmuş bir yay gibiydim ve zahmetsizce kurtarabilirdim. “Çivi gibi Bay A, ya da oklukirpi gibi. Batabilirsin!” Velhasıl, yolculuktan önce, yolculuk boyunca filmi kulaksız izlerken ve burada caddeyi gözlerken, yani son ana kadar Karleoparı beni uyardı durdu. “Anla Bay A, anla artık, savaş çoktan bitti!”

“Peki o zaman neden tereddüt ettiniz bayım?”

Ansızın çıkagelen ilkbahar gibiydi. Tepemde öyle cömertti! Çiçek kırıntılarını serçe kuşlarına, dallarda epriyen dalgın ışıltıyı karıncalara çırpma için kiraz ağacını sallayan sabah esintisi gibiydi. Saatimin küstah tanıklığını çürüten su gibiydi. Ansızın bastıran, ansızın giden, giderken kiremitlerde ve dudaklarda gülümseyen damlalar bırakan yaz yağmuru gibiydi. Yağmura vakitli sunmak için beklettiğim Homeros dilli güneş düşü gibiydi. Aylak bir sonbahar fantezisi, aşkın doygun fotoğrafı, aşkımızın yeni kadraji gibiydi. Heykellerin en zor yontulan öpüşleri gibiydi. Dağılan karanfili bir araya getiren mıkna-

tıs gibiydi. Dünyada çekilmek istediğim, dünyada yaşamak istediğim yerdı. Matmazel Z. Gelmişti. Hakikati anımsatacak kadar şeffaf akan su. Şiir kadar güzel, vahşi ve sarhoş. Aklın ve tenin, dilin ve mucizenin aynı beyaz iplikle aynı beyaz halıya dokunduğu, Seksek kadar olağanüstü bir kurgu. İstanbul' a masal anlata anlata yağın en beyaz kardan daha beyaz. En güzel uyuşturucum. Yaralı Venüs' üm. Gelmişti. Tam karşımda soyundu, dört mevsim lastik gibi tam karşıma oturdu. Jantında kelebek resmi olan, soyu sopu tükenmiş bir yanaklı otomobil lastiği. Nasıl unutabilirim kokunu! Hayalin, kutup balığının tüm mimik ve jestlerine sahip gözümün teninden hiç silinmedi ki! Ama farkındayım, az daha coşkunu ziyan edecektim! Çok bencilim Matmazel Z, çok hem de. Demek istedim. Elimi tuttu. İki beyaz eliyle uzanıp iki siyah elimi tuttu. Dudak dudak olmuş gözleriyle, kutuplarda açan güzel çiçeğim, hiç solmayacaksın, izin vermeyeceğim donmana diyordu. Boynuyla, memeleriyle, kalçasıyla. Bütün gövdesiyle bunu demek istiyordu. Gözlerimi gözlerine kilitledim. Kitap bitmişti Z, dedim. Bulunmaz heyecanı da birkaç saat sürebildi. Namusuz gece geldi, geceyle birlikte kol kola gitti, kayboldu dedim. "Bu çok doğal bayım," dedi, "kitap biter, içindeki aşksa sürer." Böyle niye ciltletiyorum biliyor musun dedim? Bittiğini anlamak, kafama kazımak için. "Çok güzel ciltlemişler!" dedi. Buna çok güldüm. Buna birlikte güldük. Sevindiğime sevinmişti. Sevinçten, beyaz avuçlarının içinde, kapkara ellerimi sıktı. Ah bir de ismimi söylese! "Ama bu gerçek," dedi, "çok güzel ciltlemişler." Biliyorum dedim. Hayatımı kaç kez kurtardın Matmazel Z, biliyor musun? Şimdilik beş kez. Demek istedim. Ama bundan emin değildim. Hem sonra gülmesinden korktum. Bunu bütün kızlara söylediğimi sanmasından korktum. Ama Benjamin'e de söylemiştim! Anlamaz diye korktum. Hem bundan emin değildim. Ben beş kitabı ölmek için yazdım. Başka niye yazılır bilmiyorum. Varsa başka nedenler,

ben onları bilmiyorum. O sadece, benim onu üç kez yediğimi biliyordu ve bu doğrudu. Ben onu, dünyanın gözü önünde üç kez yemiştim. Oysa o bana bir türlü başlayamamıştı. Bir nöbet tuttuğuna inanmak istemişim ve bunu hâlâ her şeyden çok istiyorum. Ama nasıl isteyebilirim? Bir çuval ya doludur ya boştur. Sen törenle gömüldün Bay A. Dedim içimden. Sen çoktan öldün. Bu dirilme numaralarını bırak artık. Keşke Benjamin'e ikinci bir dil sorusu sorsaydım. Deseydim ki: "Walter! Dil'in halis Sibiryaya çamından çatılmış, dokuz çiviyle sınıksız kapatılmış karanlık kafesi içinde, sonsuzluğa mahkûm yavru bir kutup kırlangıcının yaşama şansı yüzde kaçtır?" Ve sonra sevinçle anımsadım. Vahyin Sesi'ni, Tırnak'ı, Babil'i anımsadım. Hepsi onun sesiydi, hiç değilse nefesiydi. Fil'i anımsadım. O da kafesin, ya da çadırın içindeydi. Sevinçten, beyaz avuçlarının içinde, kapkara ellerimi sıktı. Farkında mısın, dedim? "Hiç farkında değilim," dedi. Neyin dedim? "Bilmem ki," dedi. Gülümsedi. Gülümsedim. Cümlelerim kısılıyor Z, dedim. Sarhoşluğun aydınlığının sora ermesi demektir bu. Her şey berbat olacak demektir. "Bilemeyiz bayım," dedi. Korktum Z. Birden kar altında kalıverdim. Ama iyi ki buradayım, iyi ki buradasın. Burada olduğun için çok mutluyum Bay A, kitabını okumak için, beni seçtiğin için, onur duyuyorum. Demesini bekledim. Ben de o zaman, başka şansım yok ki diyecektim. Dedi ki: "Tadını çıkaralım bayım, lütfen tadını çıkaralım."

Hemen başlayalım Z, çayla başlayalım dedim. Seni beklerken ben çorba içtim, ağzımı yaka yaka. "Çok mu sıcaktı?" dedi. Çok sıcaktı, dedim. "Üfleyerek içseydin," dedi. Hiç aklıma gelmedi, dedim. Gülümsedi. Peki sen ne yersin? Peynirli menemen yer misin? "Âlâ ve rânâ!" Hatta vay canına! "Eee, nasıl geçti yolculuğun?" İyiydi. "Okuyup yazdın mı?" Pencereye başımı yaslayıp sadece uyumak istedim. "Uyuyabildin mi bari?" Bilmem, sanırım uyudum. Televizyonu açtılar Z. Bir DVD

koydular. Herkes film izledi. “Ya sen?” Bilmem, sanırım ben de izledim. Artık herkesin ayrı kulaklığı var. “Bu iyi.” Evet, bu çok iyi. Sesini boş verdim böylece. Sanırım sadece seyrettim. “En iyi yaptığın iş bayım.” Gülümsedim. Filmi anlamadım böylece. “İkinci en iyi yaptığın iş bayım!” Gülümsedim. Gözlerim açıkken Karleoparı’ nı hiç görmemiştim Z. Çok güzeldi, o kadar beyaz ve serindi ki! Sanırım benimle röportaj yapmaya gelmişti. “Röportaj mı? Hahahaha!”

Örfi idare döneminde gizlememişti ama. “Hayır, yanılıyorsun, gizlemişti. Kargınmış Sevinç’teki bir sözcüğün içine sınıksı gizlemişti. İyi düşün!” Ama anımsıyorum bulduğumu, bir gece vakti, geceydi öyle değil mi, okurken bir kez daha bulmuşum hakikati! “Nasıl korktuğunu da hatırlıyor musun peki?” Hem de daha dünmüş gibi anımsıyorum. Cep telefonu da yoktu o zaman. Kadranı çevirmeli siyah Ericsson’um vardı. Titreyen parmaklarım kaç kere yanlış deliğe daldı. “Gördün mü bak, sen de ‘bir kez daha’ dedin, dahası fazla ama.” Anlamadım? “Anlatayım. Şiiri yazdığında hakikatten habersizdin. Hakikatin şifrelendiği sözcüğü yazdığında da... Onu da tüm diğer sözcükler gibi hiç düşünmeden, dörtnala sevişir gibi yazdın. Ama o sözcüğü yazarken, sol elinin işaret parmağı ayını elinin hem taş hem baş hem sırdaş parmağını, sağ eline, yazı yazan eline fark ettirmeden kaşımıştı. Ama bu doğal, sen bir kâtipsin. Çok sonra bir gün, belki de aynı gün, günlerin sayısının önemi yok çünkü sen tek bir günü yaşıyordun, hatta tek bir anı, birden anımsayıverdin. Telefona sarıldın ve N’yi aradın.” Çince mi yazıyordum? “Çinceyle karışık yazıyordun. Gecenin bir körüydü, sabaha birkaç saat yakındı yıldızların dizilişi.” Anımsıyorum her şeyi, dedim ya, daha dün yaşanmış gibi hepsi. “Oysa üzerinden yıllar, yıllar geçti Bay A.” Epey sonra açtı telefonu, tedirgin bile değildi, oysa o saatte getirse getirse uğursuz bir haber getirirdi haberci. Sesimi duyunca, sesindeki doğal yaralayıcılığa bir de küçümseme eklendi. Ben-

se korku ve titremeyeyle haykırdım hakikati. Anımsadım N, dedim, anımsadım! Henüz çocukken tanık olduğun hançer, kalbindeki iyiliği hüüüp diye emiverdi. Ama kimsenin, ne ölüm-cül yaranın, ne aort damarından fıskıran kanın, baltanın bile başka çaresi yoktu! Koş, n'olur koş! Ölmeden yetiş. Zaman tükendi! Diye bağırdım. Cık cık, diyerek kapattı telefonu. N'olur dinle beni. Bu son şans! Tek bakışta barışacak kalpleriniz. Koş! "Devam et. Sonra ne oldu?" Ne olacak, ahizeyle sevişmeye başlamışım. "Ne?" Bilmem? "Hakikate ne oldu? Hâlâ biliyor musun hakikate ne olduğunu?" Söyledim ya az önce. "Ah sevgili Bay A! Ya, sözcük?" Düşünmem lazım. "Düşünmesi lazımmış. Sevsinler. Zahmet etme. Çoktan unuttun, o an unuttun. İmgesi bile kalmadı geriye. Geriye sadece harfler kaldı Bay A." Kristalleşmeye durdu, kristalleşirken de gören gözü, duyan kulağı beklemeye başladı. "Ne kadar romantiksin Bay A! Ne gören bir göz olacak, ne duyan bir kulak bundan sonra. Çünkü sen bile hangi sözcük olduğunu anımsamıyorsun." Hadi oradan Karleoparı, ben yazdım o şiiri! "Evet sen yazdın, ama birisi söyledi de yazdın." Ne olmuş birisi söylediye? Ya bir gün gene söylerse! "Hayır, söyleyemeyecek. Çoktan öldü çünkü." Yine anımsarım o halde! "İnanmıyor musun yoksa? Aç o zaman, aç da oku o dehşet şiiri, hadi oku o kısacık sakın şiiri. Ve söyle bana, hangi sözcüktü. Söyleyemezsin. Unuttun çünkü. O sözcük ve içinde taşıdığı hakikat sonsuza dek kaybetti şansını. Kumarını oynadı ve kaybetti." Kötü bir kâtip miyim yani? "Sen en iyilerinden birisin. Hakikatini yüklenmiş her sözcüğün tek bir şansını vardır. Ama anımsandığı anda, hakikati başka birine daha anlatmalısın, yani sözcük kendi kendine anlatmalı." Ben de öyle yaptım ya! "Evet öyle yaptın, sen anlattın, sözcük değil. Sözcüğün sesi duyulmadı bile. Çok heyecanlıydın ve hayatında yaptığın en iyi konuşmaydı." Eee? "Ne e'si?" Neden anlatamadım o halde? "Dedin ya, bağıryordun." Off, evet bağıryordum. Ama hakikati keş-

fetmiştim Karleoparı dostum, hakikati keşfetmiştim, nasıl ba-
ğırılmayayım! “Haklısın, hem de çok haklısın sevgili dostum.
Ama unutma, aynı hakikati daha önce kâğıda sakince yazan da
sendin!” Bir şey sorabilir miyim Karleoparı? “Elbette sorabilir-
sin Bay A.” Peki ama, yazarken duymadıysam sonra nasıl
anımsadım hakikati? “Neredeyse salak olduğuna inanacağım
sevgili dostum. Duydun elbette. Duydun duymasına ama
bilmiyordun ki o sözcüğün hakikati söylediğini. Sen bir kâtip-
sin.” Sen bir kâtipsin deyip durma, küçümser gibi işimi. “Kü-
çümsediğimi de nereden çıkardın? Neden buradayım sanıyor-
sun, gevezelik olsun diye mi, tadından yenmez sohbetin var
diye mi?” Affedersin. “İşinin doğası bu sevgili dostum. İyi dü-
şün o geceyi.” »Bence bu bir gecelik ilişki. Bahse girme. Gire-
ceğim. Bu uğur param benim, yani kaybedemem.« “Anımsa-
mazdan hemen önce ne yapmıştın?” Su mu içtim? “Olabilir?”
Nasıl olabilir? “Su içmiş olabilirsin pekâlâ, ama asıl başka bir
şey yapıyordun?” Ne yapıyordum Karleoparı, söylesene! “Bir
film.” Eeeeeet! “Evet ya!” Nasıl da unutmuşum! Sessiz iki
kuşun diliyle çekilmiş Piyano’yu izliyordum. »Hiç konuşmaya-
cağız, birimiz istese bile. Çünkü hiçbir şey olmayacak, en
azından önem arz eden bir şey.« Ağızlarıyla konuşmayı redde-
den anne ile küçük kızı. Duyunca anımsadım. İzlerken kaldır-
dım, şiirsel sözcüğün gizlediği hakikatin peçesini. »Sadece be-
denim. Ne beynimle ilgisi var ne kalbimle.« “Gördün mü bak,
tek bir kez anımsadın ve aktarmak isterken elinden suya dü-
şürdün hakikati.” Elimi uzatmıştım, ama tutmadı. “Tutamazdı
ki.” Tutabilirdi Karleoparı, isteseydi yapabilirdi. “Hayır Bay A.
Tutamazdı. Kimseye haksızlık etme. Sevgili dostum Bay
Halevi’yi darıltırsın yoksa: »Hiçbir şey sevincin üstünde olan
şeyden daha iyi değildir, hiçbir şey adaletsizliğin altında olan
şeyden daha kötü değildir.« Unutma!” Anımsadım! “Söyle o
halde hangi sözcüktü.” Bir dakika! “Bilmiyorsun, öyle değil
mi? Sadece hakikati anımsıyorsun, ama sözcüğü çoktan unut-

tun. Bu durumda elinin gövdesini yitirdin. Kimse kalpsiz bir ele inanmaz sevgili dostum. Ben bile.” Evet bilmiyorum, gelme üstüme! Bilmiyorum, bilmiyorum işte! O an unuttum, bir an sonra unuttum. Suyu düşer düşmez unuttum. Unuttum. Ah unuttum! Adam gerçeği istiyor. »Sadece gerçeği söyle istiyorum. İyi miydi?« Bunu tam beş kez söylüyor. Hırsından, aptallığından ve bencil acısından her seferinde daha çok kan döküyor. Kadın, kafası ellerinin arasında kederle bağıyor. »Bunu bana neden yapıyorsun? Bunu bana yapma! Bunu bana yapma!«

“Kulaklığı takmadığından emin misin bayım?” dedi. Elbette Z, dedim. Elimi bile sürmedim. Dedim ya, kafamı cama yaslardım ve sadece uyumak istedim. “O zaman film kesin altyazılıydı?” dedi. Sahi! Bilmem, sadece seyrettim. “Sahi mi?” Dedim ya Z, hiç okuyup yazmadım. Sadece baktım. “Kalkalım mı bayım? Çok yolumuz var caddede.” Filmim bitsin de öyle. “Affedersin. Bitmediğini görmedim.”

Boşuna uğraşma Karleoparı, ben röportaj vermeyeceğim. “Ne röportajı ukala salak, seni uyarmaya, onu kurtarmaya geldim ben!” Seni daha önce hiç böyle kaba ve öfkeli görmedim Karleoparı! “Sen, ah zavallı Bay A.” Bak böylesi çok daha güzel Bay K. “Kâğıtlara yüzlerce hakikat yazdın.” Yüzlerce mi? Abartma Karleoparı. “Hah, niye yapayalnızsın sanıyorsun! Kumarda kaybettiği biricik yalnızlığını yanlış yerde, otelede çılgınca arayan Bay D gibi. »Ama işte nasıl boşuna çırpınıp durur; hala sarayın en içteki odalarından güçlkle yol bulup geçmeye çalışmaktadır; ve asla bu odaların üstesinden gelemeyecektir; gelse de bir şey kazanmış olmayacak, bu kez merdivenlerden inmeye çalışacaktır.« Ve...” Kafka! “Bağırp durma! Konuşurken alıntı yapamaz mıyım! Senin hayatın alıntı, hayatın montaj Bay A. Sen de yazarken, kâğıtlar arasında, çaresizce, kan ve ter içinde koşuşturuyor musun? Konuşan dilleri, konuşan gözleri, konuşan bakışları susturabiliyor musun? Post-it’ler ye-

tişiyor mu düşlerine, düşlerinde çözülen düşüncelerine? Kalbinde bin hayvan inlediği, aklında bin hayvan kükrediği anda, çok sevdiğin bileklerini, kişneye inleye, mizahla sarmıyor musun? Yoksa kırılır bileklerin ve vururlar seni o zaman. Hissetmiyor musun? Bunu başkalarından çok, kendini sevdiğin için yapmıyor musun? Ama unutma, sen en önce iki kişiydin!" Şiir gibi konuşma Karleoparı! "Seni korumaya çalışıyorum Bay A. Seni seviyorum." Nasıl sevgi böyle bu? Orada dikilmiş, poetikamı, hayatla tek tanıksız bağımı, çöpe at diyorsun! Yalan mı hepsi yani? "Hayır, ama emsal değeri çok düştü." Saçmalama Karleoparı. Emlakçi miyim ben, arazi işi mi yapıyorum? "Kör müsün sevgili dostum? Artık doğru dürüst kar yağıyor mu? Hem ayrıca, komiklik yapmazsam ölürsün Bay A. Az önce söyledim ya! Poetikan kusursuz değil, hatta delik deşik bir peynir kalıbı gibi. Unuttun mu, onu yazdığında sen bir fareydin!" Evet, Fare Frederik'tim. Ne olmuş yani? "Senin sorunun bu Bay A. Sen herkes gibi öğrenmiyorsun. Sen çok geç öğreniyorsun. Fare olmak, at olmak, yılan olmak, kelebek olmak, bebek olmak istiyorsun. İlle de deneyim diyorsun. Ama ölüm denenmez Bay A!" Karleoparı dostum, beni korkutuyorsun. "Geç bile kaldın Bay A. Harfler oyuncak değil bayım. Yitirdin işte, onu yitirdin. Direnme hakikate. Bırak yaşasın Bay A, direnme hakikate, bırak yaşasın!" Kendinle çelişme Karleoparı. Hem o kadar yüksekte, hem o kadar dışarıdan bakıp, hem üçüncü, hem tekil şahıs olup, nasıl bilebilirsin hakikati? "Neden yapayalnızım sanıyorsun Bay A? O kadar karda, o kadar kışta, o kadar yüksekte ne işim var sanıyorsun? Ben bir hakikat çöplüğüyüm bayım. Ve ben bir hayvanım." Boğazım şişiyor sevgili dostum, bir Augmentin almalıyım. "Mizah duyumuna hayranım Bay A, gerçekten hayranım." Teşekkür ederim dostum, ama ben gerçekten çok üşüdüm. Biraz susarsan kestireceğim, sonra da bir sigara içeceğim. Mola yerine az kaldı. "Sakin ol Bay A, harfleri düşünüp çaresiz kalma. Yazı sana nasıl

şefkatle davrandıysa, sen de ona öyle davranmalısın. Hadi çorbanı iç Bay A.”

“Kalkalım mı bayım? Çok yolumuz var caddede.” Bir çay daha içelim Z.

Bana masal anlatıyorsun, biliyorum Karleoparı. “Sen benden çok yaşa Bay A. Ben de sana tam onu hatırlatacaktım.” Bizim masalımızı mı? Bir Fare’yle bir Karleoparı’nın masalı, ya da bir atla! “Evet ya!” Hiç unutmadım ki! Çocukluğumdan beri Ankara’ya masal anlata anlata yağan en beyaz kardı. Aralık ayıydı ve akşama doğru usulca bastırmıştı. Ama ilk işi, birkaç hafta önce haberci olarak yolladığı ayazın kesip biçtiği yaraları pansuman etmek ve özellikle sokak çocuklarından, sokak kedilerinden, sokak köpeklerinden, berduşlardan ve ayaşlardan, geç kaldığı için özür dilemek olmuştu. Sonra, masalın doğasına uygun olarak, pencerelerin arkasından baktırmaya, yalnızlıkları unutturmaya başladı. Çok geçmeden, bu bembeyaz ninninin yüksekliği beş yaşındaki dizlerime ulaştı ve yarısı toprak altındaki limanımın önünden çınar ağaçlarının şemsiyesiyle geçen çift yönlü Yahya Kemal Caddesi de dahil her şey, herkes, tüm dünya, termodinamiğin ve sevincin yasaları denli akıl almaz bir sessizliğe büründü. Perdesiz evimin tüm ışıklarını söndürmüştüm ve salon penceresinin geniş pervazında oturmuş dışarıyı seyrediyordum. Ansızın aklıma, böyle havalarda seviştiğim ya da sevişeceğim... “Dur Bay A, dur hele! Hiç küreksiz, hiç halatsız tırmanılır mı o kadar yükseğe?” Anlamadım? “Anlatayım. Sen o gece, aslında gecelerdir perişandın. Birden seviştiğin yataktan at gibi ya da bir oklukirpi gibi fırladın ve yazmaya başladın.” Duyduğum masalları. “Kimse anlayamıyor, öyle değil mi Bay A?” Neyi anlamıyorlar Bay K? “Neyi olacak, o esin mucizesini?” Maalesef sevgili dostum, herkes beni hayvan sanıyor. “Ama bu doğru, sen bir hayvansın Bay A.” Kalbimi kırma Bay K. “Ah Bay A! Gene kalbine direnmeye başladın. Ben hiç sevişmiyor muyum sanıyorsun.

Hem nasıl güzel çiftleşiyorum, nasıl güzel tekleşiyorum. Benim bile ölümüm geliyor aklıma. Oysa hayvanlar ölümü düşünmezler, çünkü ölmeden ölümü bilmezler. Ama siz insanlar yokoluşun cinnetini hisseder ve onu üremenin şehvetiyle yenmeye çalışırsınız.” Karleoparı! Biz insanlar her sevişmede üreyemeyiz. “Vah Bay A! Ah Bay A! Bir sabah kanın içine uyanmayan, karın mucizesini nasıl bilebilsin! Ama ben anlıyorum seni dostum ve korumaya çalışıyorum.” Anlamadım? “Anlatayım. Sen aylardır, dirilmek için canlı olan bir şey arzuluyordun. O kızın tenine dokundun, içine girdin, hepi topu bir şiirdin. Gördün mü bak! Bir Şiir’din. Boşalır boşalmaz seviştiğin yataktan kurşun gibi fırladın, hiç hız kesmedin ve nasılsa öptüğün, nasılsa emdiğin o kanlı esinle kurşundan daha hızlı yazmaya başladın, bir hayvan gibi avcıdan kaçmaya başladın. Kurşunlar hız kesecek olsaydı ölürdün Bay A.” Ona boş kovanları toplamak kaldı sadece, zavallı güzel kız! Elini yakmıştı çocukcağız. “Peki ya soluğu nerede aldın?” Unuttum sevgili dostum! “Düşün biraz! Cebinde bir zarf, içinde toz olmuş harflerin, soluğu nerede aldın?” Unuttum dedim ya Bay K! “Ah sevgili dostum, zirvenin üç kuruşluk toprağında nasılsa yeşermiş Karaağacın gölgesini anımsamıyor musun?” Aaahhhhh! Senin yanındaydım. Daha doğrusu, sen benim kampıma geldin. Orada tanıştık. Beyazda tanıştık biz. “Bir soru ve bir yanıt arıyordun.” Evet, hatırlıyorum. “Oysa sorular da yanıtlar da zirvede değildi, ne de artık zarfın içindeydi. Sadece bu iyiydi işte, harflerin toz olup ebediyen kilitlediği gerçeği bir de senin kitlemen gerekmecekti.” Her yer kar altındaydı Karleoparı. Her yer nasıl sessiz, her yer nasıl yakındı! “Bırak her yer kar altında kalmaya devam etsin Bay A. Otelde kaybettiği biricik yalnızlığını bileği kırılmış bir at gibi arayan Bay D.’nin, oysa onu kumarda yitirdiğini anladığında, beyninde çakan o deli sessiz, o deli gürültülü şimşeği hisset sadece! Anımsa: »Merdivenleri de inse yine bir şey elde edilemeyecek, bu kez avlular-

dan geçmesi gerekecektir ve avlular bitecek, birinci sarayı içine alan bir ikinci saray çıkacaktır karşısına; ardından yine merdivenler, yine avlular; ve bin yıllar boyu sürüp gidecektir böylece.« Yaa...» Kafka! “Hırrr!” Pardon. “Onun ne işine yaradı hakikat? Gerçek, insanı özgür kılmaz Bay A. İki binyıldır size bu masalı anlatıyorlar.” Evet anımsıyorum, o gün aşağıdaki limanı göstermiş ve kovmuştu beni zirveden. “Kovarım elbet, kamp ateşin huzurumu kaçırıyor, sense sinirime dokunuyordun. Ben gelmeseydim, az daha donacaktın Bay A.” Güzel ya işte! O kusursuz kelebek yaşımda kalırdım. “Hayat bu kadar zahmete değmez Bay A. Yaşarken mutlu da olmak gerek.” Daha sonra buldum ben aradığım yanıtı. “Biliyorum bulduğunu. Nerede buldun peki?” Düşte buldum Bay K. O düş çünkü futbol maçı gibiydi, iki devre oynandı. “Ama yazamadın düşünüyü, öyle değil mi?” Yazacağım Bay K, yeterince su içince yazacağım. “Yeterince su dediğin Atlantik Bay A. Ama sen hiç su içmezsin ki!” Bak bu doğru, ben hep ya çay ya bira içerim. “Ne çabuk unuttun sevgili dostum? Örfi idare dönemindeki yasaları ne çabuk unuttun? Ya aynı süreçte keşfettiklerini? Mizah zahmetsizlikti. Atlantik huzurdu! Tıpkı benim zirvem gibi.” Ne dersin de, ben borcumu ödeyeceğim Karleoparı. “Farkındayım dostum, ama bu ödeneği bir Dionysos şölenine dönüştürmen gerekmiyor.” O zaman tadı çıkmaz ki! “Çok zahmetli bir adamsın Bay A.” Hahahahaha! “Kimse mitolojiye inanmıyor artık. Hem senin de dostun Bay W, yüzleri ve tarihi örten kutsal peçelerin tümünü çekip atmadı mı, tüm perdeleri sonuna kadar açmadı mı?” Sadede gel Bay K. Mola yerine az kaldı. Sigara içeceğim. Peş peşe iki tane. “Sen bir kâtipsin Bay A.” Gene aynı berbat yere geldin Bay K. “Çünkü tek gerçek bu. Sen sadece bir kâtipsin Bay A. Düşünmeden yazıyorsun ki doğrusu da bu. Bunu sana bir kez daha ispatlayacağım.” Hadi bakalım! Dinliyorum Karleoparı. “Ben bir dişiyim Bay A.” Yaa! Hahahahaha, hohohoho! Gerçekten şaşkı-

nım. Şimdi sana nasıl hitap edeceğim! “Seni sersem! Ama doğru, bunun şimdilik bir önemi yok.” Bence de yok. Gerçi önce şaşkınlığım geçmeli. Hahahaha! “Dönelim senin masalına. Onu da sestem hızlı yazdın. Buna mecburdun. Ama o masalda yeni bir şey yaptın. Masalı yazarken bir sürü şiir kullandın. Daha önce yazdığın şiirleri masalına alıntıladın.” Eee? “Ne eee’si! Hâlâ anlamadın mı şaşşal? Şiirlerini, yazarken anlamamıştın. Duymamıştın bile. Çünkü onlar sana yazdırılmıştı. Duyacak vaktin yoktu, kulakların bile yoktu. Sen bir kâtipsin Bay A. Sen sadece bir kâtipsin. Sen boktan bir kâtipsin. Senin işin orada bitti. Bitmeliydi. Şiirlerini daha sonra, masalı yazarken, masala alıntılarken anladın. Gerçekten anladın. Yapmamalıydın. Çünkü alıntılarken gürültüye gürültüyle baktın, gürültüye gürültü kattın, bir anaforu sökerken yeni bir anafor inşa ettin. Gerçekleri anımsadın. Bunu da sana sunulan kar beyazı pembecik kokan bir tene, kar beyazı pembecik aralanmış iki dudağa dokunarak başardın. Ama unutmama, sen en önce iki kişiydin Bay A! Hayat Rus ruleti değil Bay A. Sen bir kâtipsin Bay A. Kâtipler kumar oynamaz Bay A. Daha geç kalma Bay A. Mola yerinden dön geriye Bay A.”

Kalkalım mı Z, dedim? “Çayım bitsin öyle” dedi. Affedersin. Bitmediğini görmedim. “Kalkalım mı kâtibim?” Hadi kalkalım Z ve lütfen günün tadını çıkaralım.

Tam karşımda giyindi. Hâlâ burada, yanımda olduğuna, hâlâ yaşadığıma inanamıyordum. Vişneçürüğü paltosunu giydi, sırt çantasının askılarını omuzlarına geçirdi. Gri beresini taktı. Simsiyah perçemi sağ yanağına sarktı, hançerin keskin ağzı bembeyaz yanağını çizdi. Yaralı ama gülümseyen Venüs gibiydi. Bense, topallayan yaşlı bir at. İçinde Mars’ın kılıcı olan sırt çantamı yükledim; çok ağırlaşmıştı, sanki halis İsveç çeliğinden, elleri çekiç gözleri lav bir demirci tarafından dövülmüş, erkek bir kölenin karnında su verilmişti. Ama kırılğan martenzitini gerilimden kurtarıp güneşe çıkarması, bünyeyi

rahatlatıp kafayı dağıtması gereken tanrının kılıcına bir erkek köle az gelmişti. Hemen sonra, delirmekte olan keskin metal sarayın harem dairesinde yüzlerce cariyeye üzerinde denendi, zevkten ve tatlı ölümlerden sızana dek menevişlendi. »Haberci hemen yola koyulmuştur; güçlü kuvvetli, yorulmak bilmez biridir; bazen bu kolunu bazen öbür kolunu uzatarak kalabalık arasından yol açar kendine. Bir direnişle karşılaştı mı, güneş resmi bulunan göğsünü gösterir; hiç kimseye nasip olmayacak bir kolaylıkla ilerleyip durur.«

Meteoroloji uyarıyordu, iyi ki dinlememişim, dedim. “Efen-dim?” Hava ne güzel diyorum. “Evet,” diyor, “bugün cuma, sokaklar biraz kalabalık, ama hava çok güzel gerçekten. Şanslıyız B.” Evet, çok şanslıyız. Merdivenleri indik, Sütüş’in kapısından çıkıp kalabalığa karıştık. Eee, nereye gidiyoruz, planla-dın mı her şeyi, dedim? “Evet, ama tam değil,” dedi. “Bak şim-di. Taksim’den Şişhane’ye doğru yürüyelim. Oralarda bir yer-de eski bir otel olacak. Oraya götüreceğim seni.” Hadi yürüye-lim o zaman. “Mekân önemli biliyorsun.” Hı hı, biliyorum. Çok eski olmalı, mümkünse on dokuzuncu yüzyıldan kalmış olmalı. Hatta mümkün olmalı. “Tam olarak öyle B, hiç merak etme.” Saat kaç? “Dokuza geliyor.” Âlâ ve rânâ! Daha sabah sayılır. »Ancak, kalabalık da işte öylesine büyüktür, odaların sonu gelmez bir türlü. Kalabalıktan bir kurtulsa, nasıl da kuş gibi uçacak ve sen de çok sürmeden onun şahane yumruk ses-lerini kapıda duyacaksın.« Koluma girdi ve Taksim’den aşağı-ya, Şişhane yönünde yürümeye başladı. Şişhane neresi bilmi-yordum. O caddeden daha önce hiç yürümemiştim ve flanör-lük yaparken ilk kez iki kişiydim. Matmazel Z ve İstanbul bir-birlerine çok yakışıyor ve ben gündelik hayatın bu esrarlı sa-bahında sarhoş halde ıslık ıslıkım. Z koluma girmiş ve açık hava kolunu İstanbul’un beline dolamış bizi izliyor. Hep gülümse-mek, durmadan sevmek, ölmek ve sonra kahkaha atmak isti-yorum. “Dün telefon’da okudukların çok heyecan vericiydi

A,” dedi. Sevinçten kalbim uçacaktı, hem de tek bir harfle. Gerçekten mi, dedim? “Sözcüklerde dalgalar vardı, güneş vardı, muazzam bir aydınlık, boyun eğilesi bir fırtına vardı.” Sahi mi Z? “Ve sesin. Sesindeki huzur, korkutucu huzur! Ah huzur!” Ah Z! “Seni dinlemek, Ares’le sevişmek, onun kölesi olmak gibiydi.” Hımm! Biraz göğüs kası yapmam lazım Z, dedim. “Farkındayım,” dedi. Yaşlanıyorum. Piknik tüpü bir göbek hiç hoş durmaz. “Savaşa katılman, üç dört ay devam etmen gerek B.” Bu çok fazla Z. Ben bu işi çalışma yatağımda zahmetsizce hallederim, en güzel göğüs kaslarını bir haftada yaparım.

Alo! “O zaman bir kutup sineği gönderiyorum size bayım, gülümsemeniz için. Alo!” Ben zaten kutup kelebeğim, kararsız ve yaşlı kanatlarım var, sen bana kutup çiçeği gönder Z, içine girip uyumak istiyorum. “Bu ev meğer çok çok eskiden şarap imalathanesiymiş, biliyor muydunuz bayım? Dün bahçede kazı yaparken bir amfora buldular, çok güzeldi, bir gör-sen!” Elbette biliyorum, ta başından beri hem de. Unuttun mu? Tuhaf bir yaz ikindisinde seviştiysek, kırıkları tutkalla yapıştırılmış ve kuruması için pencerenin önüne bırakılmış amfora gibi uykuya dalardık Z. Akşama doğru tatlı ölümlerimizden uyandıığımızda, gökyüzünü görebilmek için önce camların buğusunu silmemiz gerekirdi ve eğer ay haleliyse canımız esrar çekerdi ve mecburen şarap da. “Ah çok güzel! Ama nasıl bayım? Nasıl?” Dinle bak. “Dinliyorum bayım.” Upuzun sarı saçlarını kestirmiş, siyaha boyamışsın. Uçları boynuna zar zor ulaşıyor. Alnının sağ tarafından bir perçem yanağına sarkıyor. Siyah ve beyazın her katliamın ve her aşkın hatırasını bellette daha kolay dondurabilen kontrastında, tenin daha da beyaz şimdi, daha da çekici. “Aman Tanrım!” Yüzünde, tarihin geçmiş bir anında, tek bir suikastla hoşgörünün yerini tahakkümün ve yıldırıcılığın aldığı korkunç ironinin ne işi ve eski yeni tüm kolejlilerin ve senin, biricik yavrusunu kasvetli kan

dursun diye hummanın kamçılacağı filozofu suçlamaya, yüreği yarılmış şairi belki de bilerek yanlış anlamaya ne hakkınız var ve... “Ama A! Nasıl olur bayım!” Ve François Ravailac’ın hançeri biçimindeki perçemin yanağına değdiği yerde, bazen derinleşen, bazen genişleyen, rüzgârda solan bir kırmızılık, işte hâlâ suikast kadar güzelsin Z, çantanda bir şişe Baron de Sillac taşıyan, ilk öpüşü yumuşak ve pürüzsüz, kokusu yoğun ve zengin, gözlerini yavaşça kapayan bir av hayvanıyla içilmesi şiddetle tavsiye edilen, orantıları kusursuz, dengesi mükemmel, zarif ve lezzetli, damaktan tadı hiç silinmeyen bu özlenmiş halinle, suikasttan bile güzelsin. Yaralı Venüs kadar güzel. Yanan ciğerimin öğütülmüş tatlı teri kadar güzelsin. “Nereden biliyorsunuz bayım? Söyleyin nasıl biliyorsunuz tüm bunları? Daha gelmediniz, beni görmediniz ki! Daha içmedik, daha sevişmedik! Ah! Aman Tanrım! Aman Tanrım!” Dağılıyorum galiba Z. Benjamin’in bir cümlesini çözerken dağılıyorum. Ses istiyorum Z. Daha çok konuş n’olur. Susma. Daha çok söyle. Korkma, kaçsın ağzından. Adımı duymak istiyorum! “Keşke daha fazlasını söyleyebilsem! Ama inanılmaz bir enerjin var bayım. Devam et, devam et n’olur. Hiç durma!” Dağın zirvesinden yuvarladığı kartopu gibi yazdığımı ama altında kalmadığımı, çünkü ağzımda kar koşarken çığdan daha hızlı beste yaptığımı ve Karleoparı’nın da oyun arkadaşım olduğunu söylemiştim ya. “Evet evet, biliyorum, bu arkadaşlıktan haberim var. Devam et sen, durma, durma!” Ariadne ile Dionysos aşkının gerçek faili Theseus’a ve Aphrodite ile Ares’in müthiş kaçamağının mağduru Hephaistos’a borç ödeye ödeye yazmak... “Evet.” İşte ancak böyle bir yazmanın sesimi Karleoparı’nın yuvarladığı kartopunun şölensi sesine dönüştürebileceğini ve en iyi sonsuz beyazlıkta, sonsuz sessizlikte, sonsuz uykusuzlukta duyulan ve sadece vahşi kar parsının aşına olduğunu bildiğim o antik arınma hissini sen de hissetmiştin ve ben senin bunu kolayca hissettiğini ve beni çok istediğini his-

setmiştim. “Evet. Evet. Evet... Bazı yerlerde cümleler devrik ama anlam çok derin. Daha derine A, daha hızlı.” Devrik değil, şiir bu, bir dolu hakikat var içinde. “Anlıyorum tabii, sadece okumayı zorlaştırıyor bir an.” Hiç de değil. Her şey çok zahmetsiz Z, hissetmiyor musun, her şey çok zahmetsiz. “Hisseyim B.” Şarkı gibi dinle Z. “Dinliyorum A, devam et, sakın durma!” »Canlı olan,« diyor Benjamin, »yokoluşun cinnetini sadece üremenin coşkunu sarhoşluğunda yener«. “Bu biraz kederli B.” Sanırım Yeni Melek gibisin Z. “Ben mi? Şu an önümü zor görüyorum B!” Ama sırtüstü yatan sensin, önünde diz çöken benim. Yola çıkmadan ve yolda kapıldığım korku ve titreme tamamen kendi bencilliğim Z. Oysa esrar planımızın bir parçasıydı. Daha önce içmiştim. Ve yazdığım kitap bu haliyle başlıksız bir şiir gibiydi ve isim şiirin her şeyidir Z. Memeleri eksik bir Aphrodite ya da elleri ve kalbi eksik bir Prometheus heykeli gibiydim. Ha bire kendimi aşıladım. O bir kuş değil Bay A, o bir kuş değil diye! Ha bire kendimi aşıladım. Ama ya bu kez farklı olursa, ya aynı değilse, ya çok değişmişse? “Offfff! Sen konuyu ve beni dağıtıyorsun A. Ben elbette kuş değilim B ve gelmek üzereyim. Ohh!” Gel. Ne olursun gel, istediğin kadar gel. Hatta birlikte gelelim, birlikte gidelim, birlikte yürüyelim. Gerçi ilki bir doğa olayıydı ve bunda sarhoşluğun aydınlığından pek de söz edilemez. Mırıl mırıl konuşan bir kaleydoskopun içinde dans eden renkli haleler Z, yani geçmiş yüzyılda kalmış kusursuz yaşımıdaki o ilk aydınlanma, evrenin kendi kendine oynadığı çocukça bir oyundu. Ama sekiz sonsuzdur Z. Hele sırtüstü yatarken, hele bir fani diz çökmüş ona yalvarırken, iki kat sonsuzdur. Zaman sekiz numaralı bir bilardo topudur ve herkesin, Lothar’ın, Ludwig’in ve Karl’ın bile, elbette başka türlü ama mutlaka senden yararlanma hakkı vardır ve bir şeyi çok istiyorsan, hani derler ya, onu özgür bırakman gerekir. “Çok güzelsin A. Bilersen, nasıl lezzetlisin! Ohhhhh! Öyle rahatlattın ki beni! Kaç

kez, kaç kez!" Bu arada Z. Gel. Her dilde ne acayip bir kelime! "Hiç sorma!"

Hava çok güzel gerçekten. Şanslıyız Z, dedim. "Evet, çok sevinçliyiz bayım," dedi. Bir gün dönerse sonsuza dek senindir. Demek istedim. Ya dönmezse B, ya da bayım? Böyle diyebilirdi, ya da içinden böyle geçirirdi. Korktum ve söylemedim. Her hâlükârda sekiz sonsuzdur, hele dörtnala sevişirken, iyice sonsuzdur. Ben senin başlangıcınım Z, bundan kuşku yok ve kendi adımdan da. Demek istedim. Aklımda sonsuz işaretiyle bir an durdum ve geriye, Taksim yönüne döndüm. Kol kola değiliz şimdi. Neyse ki çantam sırtımda. Tekrar başa dönüyorum. Z durmuş bana bakıyor. Birbirimize gülümsüyoruz. Ona doğru iki Seksek adımı atıyorum, koluma giriyor, solumda, beynimde ve kalbimde yürüyor. Üstümüzde kat kat beyazımsı gri bulutlar, arasında mahmur güneş, sağımızda, çok aşağıdan, şu sıra sıra evlerin arkasından bizi takip eden sevinçli mavi deniz, havada sarhoşluğun fenerini şarj edip duran bir ışık, belki ay ışığı. Caddenin hep bu yanından, sol taraftaki kaldırımdan, imkânlı imkânsız yapıların önünden yürüyoruz. Ne bu cadde, ne bu kaldırımdan yürümüş, ne de gideceğimiz semtin adını duymuşum daha önce. Yönümü, hatta adımı bile bilmiyorum. Öyle çok adım olmuş ki! Çok mu sevilmişim?

Ama hiç unutmam, çocukken sevdiğimiz için top oynardık. Raf ayakkabılarımız vardı ve Çin kesi henüz lükstü. Aslında Raf bile lükstü. İki tane naylon top alır, birini keser dış yapardı, böylece top uçmazdı. Tüm sokaklar mahalle maçı yapmak içindi. Çok daha çocukken, henüz televizyonlarımız bile yokken, çarşamba günleri Tarkan almaya giderdik. Çarşambayı çok sever, iple çekerdik. Evimizin önündeki tepeye çıkıp bakınca, uzaktan en yakın kitapçı görünürdü, hatta dükânın önünde elinde Mars'ın kılıcıyla dikilen Tarkan bile görünürdü. Ama tepeden düşüp de yola koyulunca, en yakın kitapçıya ulaşabilmek için iki ana cadde geçmemiz, bir ara soka-

ğa sapmamız ve boydan boya yürümemiz gerekirdi, bu başka bir mahallenin sınırlarına izinsiz ve silahsız girmek demektir ve istismar ederek ya da edilerek yürümek, sanki bambaşka bir âlemin yolcularıymışız gibi, küçücük kalplerimizi, katığı hafif korku ve titreme olan bir heyecanla doldururdu.

“Ama sen öyle nereye bakıyorsun B?” dedi. İlerideki şu imkânsız yapıya dedim. Geriye dönüp hiç bakmıyorsun, ah bir dönsen A, ah bir dönebilseydin, senin önünde yürüdüğümü, sana yol gösterdiğimi görebilecektin. Diyecektim. Bunu onun aklından çalıp, onun ağzından kendime söyleyecektim. Söylemedim. Gene zor yolu seçtim. Yeni Melek sensin Z, dedim. “Ben mi? Şu an önümü zor görüyorum B!” Bana bakmayı öğret Z. N’olur, görmeyi öğret! “Olur öğretirim, ama otelin tam adını unuttum B,” dedi. “Ama yerini bulabilirim.” Daha çok yürüyecek miyiz Z, dedim? “Evet daha var,” dedi. “Bak işte! Şu aşağı mahallelerin orada bir yerde.” Hava çok güzel, değil mi? “Şahane hem de. İyi ki geldin B.” Havada kat kat beyaz bulutlar var. Her şey çok yeni gibi Z. Sanki seninle ilk kez buluşuyoruz, hatta ilk kez karşılaşılıyor, dedim. Kat kat açık gri bulutların arasından sevgiyle gülümseyen kış güneşi gibi gülümsedi. Tam şu an, daha önce yürümediğim bu macera dolu kır yolunda, sana somut bir şekilde âşığım. Demek istedim. Çünkü gerçek buydu. Çünkü zaman sonsuz olabilir ve ben kaybolmuş, belki de ölmüş olabilirim. Şu karşıdaki bina nedir Z, dedim? “Hangisi?” dedi. Bak ta karşıdaki. Sağ elimin işaret parmağını uzatıp, imkânsız yeşil yapıyı gösterdim. “Göremem ki o kadar uzağı.” Neden ki? “Çünkü lenslerimi takmadım.” Gülümsedim. “Birkaç kez denedim evden çıkmadan ama gözlerime battılar B. Beceremedim. Ellerim titredi uykusuzluktan. Ve acele etmeliydim. Seni bekletmek istemedim.” Kutu biçiminde kocaman bir taş bina dedim. Çok ama çok eski, 6-7 katlı ve en az yüz yıllık görünüyor. Bir zamanlar içinden tren geçen binalara benziyor Z. “Tam istediğimiz gibi B,” dedi.

Ama orası olamaz Z, dedim. Çevresine iskele kurmuşlar. Sarayı zapt etmeye mi çalışıyorlar, kralı mı öldürecekler yoksa? “Bence de olamaz B,” dedi. “Sanırım seni götürmeyi planladığım yer, sanırım daha aşağıdaydı.” Bir an durdu ve fazladan çeyrek bir sevinçle, “Adının yarısını anımsadım B,” dedi. “Bilmem Ne Pera. Seni götüreceğim otelin adı, Bilmem Ne Pera.” Hiç duymadım Z. Soyadı Pera olan bir otel hiç duymadım, dedim. Eski mi bari. “Hem de çok eski B,” dedi. “1895 senesinde açılmış.” Âlâ ve rânâ, dedim. On dokuzuncu yüzyıla kolayca geri dönebileceğiz, dedim. “Üstelik 145 odası ve 273 yatağı var,” dedi. Vay canına dedim! Bütün odalarında kalalım sevgili Z, tüm yataklarında sevişelim, dedim. “Peki B,” dedi. Elinin sıcacık gövdesini gövdeme doladı, elinin sıcacık başını omzuma yasladı. İçim hiç bu kadar yücelmemişti. Peki o zaman Z, dedim, şu sağımızda sabahtan beri akıp duran ırmağın adı ne dedim? “Ah, tatlım! Haliç o, ırmak değil,” dedi. Bu yoldan, az önceki şu bulutun üstünden bakınca hiç Haliç’e benzemiyor, dedim. Gülümseyen gövdesini gövdeme yasladı. Birkaç adım da böyle attık. Şimdi gene kol kolayız. Çok mu dağılmışım Z, dedim? “Hâlâ tek parça ve çok güzel görünüyorsun,” dedi. Gülümsedi. Ben de gülümsedim. Ah keşke, bir kez adımı söylese! Ama hava çok güzel bu sabah ve yakın çevrem masmavi bir ışıltının, pespembe bir kokunun tam ortasında, benimle birlikte bembeyaz yürüyor. Sağ ol dinlediğin için Z. Güzel sözlerin için, kulakların ve dudakların için. “Olur mu hiç!” Olur. “Sözler asla karşılayamaz B.” Geleyim o halde. “Gel o halde.” Ya bir kırlangıç koluma konarsa? Ağlayabilirim, oysa gülmek istiyorum Z. “O zaman dingin bir liman çiçeği gönderiyorum size bayım, gelirken içinde uyumanız için. Adresini yaz hemen.” Yazamam. “Neden?” Yazılı harflerin ölüm demek olduğunu okudum bir kitapta Z. “Üff! Gel o zaman B! Kanatlarına aldırmadan gel. Kitabı da getirme korkuyorsan.” Bunu laf olsun diye söylemiyorum Z. “Biliyo-

rum bayım. Biliyorum. Ve geleceğini de, gelebileceğini de biliyorum.”

Daha çok yürüyecek miyiz Z, dedim? “Evet, az daha var. Bak işte! Şu aşağılarda bir yerde,” dedi. Hava çok güzel, değil mi dedim? “Şahane hem de,” dedi. İyi ki geldim Z. “İyi ki geldin B.” Gözlerimizle sarılıp gülümsedik. “Ama dur, şu dükkândan tütün kâğıdı alalım,” dedi. Tirbuşon da lazım, demedim. “Çantamda bir şişe de kırmızı şarap var,” dedi. Şahane, dedim. Bildiğimi unutmuştu. Tütün kâğıdı vardı ve az daha tirbuşon da var olacaktı. Oysa ben ikisi de olmaz sanmıştım. Aklımdan geçen son iki cümleyi anlamadım. Ama o var olduğunu biliyordu. Daha önce aldın mı? Bilmem Ne Pera otelinde hiç kaldın mı? Soracaktım. Sormadım. Kaldığını biliyordum. Hissediyordum. Kâğıdı aldı, şarabı açtırmadı. Koluma girdi ve yeniden kalbimde yürümeye başladı. Alo! “Dinliyorum tatlım.” Beni dışında tutmak istiyor, dumanın yani, gelmemem için dil atıp, kaş göz edip duruyor. “Kim?” Sence haklı mı Z? “Kim bebeğim?” Karleoparı. Sanırım beni küçümsüyor, ya da kıskanıyor. “O senin dostun B.” Sen zaten flanörsün, hayalkeşsin, okuryazarsın, âşık adamsın, otur oturduğun yerde, diyor. Bu durumda esrarkeş olamazsın, hem ontolojik hem epistemolojik açıdan imkânsız bu diyor. Dalgaya düşersen, tutunamazsın, diyor. “Ben tutarım seni B. Ama önce okuyacağız, sonra sevişeceğiz. Sen kendini bana bırak bebeğim. Ben her şeyi planladım.” Sevişip okuyalım Z, sonra tekrar sevişip uyuyalım. “Müzik de dinleyeceğiz B.” Dinleyelim Z. “Banyo da yapacağız B.” Yapalım Z. Sudan hiç çıkmayalım hatta. “Ben suyun ve köpüğün yazıyı beslediğine inanıyorum B. Bay K’da öyle der ya!” İnceldim inceleyeceğim kadar Z, 30 mikrona kadar inceldim. Bir saniyede 100 bin derece üşüdüm, 10 bin watt yüklendim Z. “Ama bu imkânsız B!” Biliyorum Z. O yüzden ben boşalmak istiyorum. Ardı ardına bin defa boşalmak istiyorum. “Bu imkânsız B.” Biliyorum Z. Ben otobüste

vapurda, meyhanede sırhane, her yerde yazabiliyorum Z, her yerde. İğne deliğinde bile, uçan bir kutup kırlangıcının yaşaran yumuk gözünde. Alo! “Dinliyorum bebeğim.” Şimdi Z, »ara sıra, dağın şemsiyesi biçiminde köpüren şarap gibi, acımdan anlamı kaybedebilirim, o yüzden kısa keseceğim«. “Offff! Uçmuşsun sen. Offff! Âşık filan mı oldun?” Tersine, aşk negatif, iş negatif, sağlık negatif. Son bakışta bir aşka bile her şeyimi veririm Z. “Sen ölmüşsün B, ya da yaşamıyor olmalısın!” Sen giderken oldu Z. Keşke dönüp arkama hiç bakmasaydım. O an bütün harflerim buz tuttu. Söyle Z, Yeni Melek sen misin? “Bilmiyorum A.” Âşık olunca yazamam, biliyorsun. “Bilmiyorum A.” Yazamazsam kurtulurum. “Anlıyorum A.” İyi ki dinliyorsun beni Z. “Bir kısa film var, kutup kelebeğinin bakışıyla çekilmiş, feci bir şey. Adresini yaz, onu sana yollayayım.” Yazamam Z. Dedim ya, hem ontolojik hem epistemolojik açıdan imkânsızmış bu. “Gel o halde.” Dönüşüm geçirdim Z, beşinci safhadayım. “Gregor gibi mi?” Evet onun gibi. “Ben de çok severim onu B.” Yüzükoyun yatıp da sırtüstü uyanmayan kimse yok ne yazık ki, ama Z, bu sözümü sen üstüne alınma. “İmparatorun Haberi var mı peki B?” Neden haberi var mı Z? “Yola çıkacağından.” Bilmiyorum Z. “Sorabilirsen, hem epistemolojik hem ontolojik bir kopuş olur bu B. Muazzam bir şey olur.” Hemen sorayım o halde, gelmeden sorayım. “Alo!” Buradayım tatlım. “Sormaya gittin sandım.” Ot var mı diye soracaktım Z. “Var bebeğim, benim de aklımda deliot var.” Alo! “Dinliyorum bebeğim.” Bazı insanların karşılaşması orgazm anı gibidir Z. Her ikisinin de birbirine o an ve sonsuza dek adıyla seslendiği, adıyla bağlandığı, böylece güvenin ve arzusunun, gerilimin ve zevkin hiç bir zaman azalmadığı, adil olma zorunluluğunun asla unutulmadığı, hayatı ören anlar gibi. O kişiyle ilişkiniz, ilk ya da son, rastlantısal ya da planlanmış, tek bir bakışma anından uzun olmasa bile. Tabii eğer rastlayabilirseniz. Ama bazı durumlarda rastlamak bir zorunluluktur

Z. Bakmayı öğrenmişsen, rastlamaktan başka çaren olmadığını bilirsin. Ben her anın bir kalbi olduğuna ve o anlarda gördüğüm şeyin onun imgesi olduğuna inananlardanım. “Alo!” Dinliyor musun Z? “Dinliyorum tatlım. Çok güzel dinliyorum.” O anda, sadece orgazm anında, imge anlamdır Z, anlam hakikattir, hakikat ölümdür, A da Z'dir. Yine de, yazmak için bu yapışkan anların gelmesini, yaz düşüyle, kış düşüyle, ama dudagımda sigaramla, ayağımda cam pabuçlarımla tetikte bekliyorum. Başka çarem kalmadı Z. Falazlar içinde hapsolmuş öyle bir geniş ve öyle bir dar zamanın içindeki, yani anın tam kalbindeki anı, tıpkı doğuştan anlam kuşkulusu, tutku delisi Bay A gibi, ben de görür görmez tanıyabiliyorum. Ve onun, bu anların birinde kendisini hiç düşünmeden kendi fırtınasının içine kaldırıp çırılçıplak atmasını da, sonunda tüm acılara aşına olmuş, tüm sevinçleri yaşamış, tüm zevkleri tatmış bir adam gibi kırk yaşında ölmesini de, bir bilsen, deli gibi özlüyorum. Bana sorarsan derim ki sana Z, bu bile bir gelişmedir. Bu kendi kendine çok güzel bir sevişmedir. Bazen bu anlara rastlayabilmen için birlikte ne aradığımızı anımsaman gerekebilir, ama çoğu zaman gerekmez bu, ya da yolculuğun sonuna doğru gerçekleşir. Anımsamak bir tür kayganlaştırıcı gibidir. Her hâlükârda, arayış, sevgili Z, sonuca ulaşsın ya da ulaşmasın, tüm deneyimin kendisidir. “Ah!” Biraz cesaret Z, bir paragraf kaldı, ben de geliyorum bebeğim. Kendi kendine yarattığı bu kaygan anda A'nın hep aradığı bir kitabı vardı, onları ararken başka kitaplardan ters piramit şeklinde kuleler yaptı, kulelere tırmandı. Kuleler yapmaya mecburdu, ama elbette kulelerin ters olmaları gerekmiyordu! Fakat birinde, kule tam yıkılacağı anda, A'nın kâğıt kanatlarıyla kendisini boşluğa bir bırakışı vardı Z, görmeliydin, Galata'dan Karaköy'e kadar kahkaha ata ata bir uçuşu vardı! Ah Z! Ah Z! O an anladım ki, o anladım ki Z, kafasının içinde dev bir projektörün 50 bin wattlık lambası cayır cayır yanan bu habercinin sözlüğünde ters düz, doğ-

ru yanlış, kararlı kararsız, rastlantı zorunluluk, imkânlı imkânsız, beyaz siyah, sert yumuşak, sonsuz an, gece gündüz, gidip gelmek, anımsamak unutmak; uçmak, konmak, delirmek, ölmek, seçmek sözcükleri yoktu. “Ohhhhh Ares! Nasıl güzelsin! Ah nasıl güzelleşmişsin! Söyle kim eksik bıraktı seni böyle?” Tek bir sözcük dışında, sözlüğü boştu A’nın: Aşk. Tatlı ölümlüne doğru uçarken, »şirin tümü, yaşamla dolup taşan bir sözlük gibi beynine giriverdi«. Giriverdi Z! “Şimdi gidip banyo yapmalıyım bayım. Yavru bir kuş gibi titriyorum. Sonra da uyuyacağım. Çok teşekkür ederim, tüm kalbimle teşekkür ederim. Sabırsızlıkla bekliyorum. Kutlama için mükemmel bir zamanlama!”

Caddeyi bıraktı, o kocaman kutu gibi binanın hemen önündeki sokaktan sola döndü. Şimdi kol kola değiliz. Yarım adım önümden yürüyor. Binaya bakıyorum, yeşil brandayla kaplanmış ve iskele kurulmuş çevresine. Hemen dibinde imkânlı bir yapı, bir iki üç dört beş altı yedi, off, nerdeyse imkânsızın iki katı. Adının tam üstüne bir kuş konmuş. The Marmara Pera. “Buralarda bir yerde olmalı B?” Soralım mı Z? “Ah keşke adını unutmasaydım!” Soralım Z. Şu taksi durağına soralım. “Pardon bayım. Bir otel arıyoruz.” “Hangi oteli matmazel?” “Adını unuttum, sadece soyadı aklımda. Pera.” “Tam önünde duruyorsunuz matmazel.” “O değil, o değil bayım!” “Ama onun soyadı Pera işte.” “Evet ama aradığım otel böyle kazulet çirkin bir bina değil. Pera... İmm?” “İşiniz çok zor matmazel.” “Neden zor olsun ki? Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum.” Adam kumarbaz, adam sanki hinlik peşinde. Oltaya takılmış iki şaşkın balığa bakar gibi bakıyor yüzümüze. Bıyık altından gülüyor. Sanki bu kentte herkes sarhoş geziyor. Ben sadece dinliyorum. Gevezeliği Z ediyor. “O zaman,” diyor adam, “oteli Dublin’de ara”. “Ne?” Adamın yanına iki arkadaşı daha geliyor. Eğlenceye katılmaya. Koro yapmaya. »deniz kıyısındaki Portrane’den başlayan tatlı sağanakların bu günü bitmez

tükenmez yolun tümü« “Hahahaha, hahahaha!” »Donabate Turvey Swords’un kederli kuğuları« “Hahahaha, hahahaha!” »hantal hantal yürüyorlar üç tempolu bir sonat gibi« “Hahahaha, hahahaha!” »bir Şövalye gibi testis torbası yumruklanmış her adımda atra cura« “Hahahaha, hahahaha!” “Göbek adını da bilmiyorsunuz yani!” “Efendim?” “Hahahaha, hahahaha!” “Göbek adı dedim.” “Ne? “Hahahaha, hahahaha!” “Evet ya, ‘Ne?’.” “Hahahaha, hahahaha!” “Bak!” diyor bakıyoruz, The Marmara Pera’nın da baktığı yola. “Hahahaha, hahahaha!” Elleri birbirinin göğsünde, iki sarhoş kuğu gibi bakıyoruz, birimiz beyaz birimiz kara. “Hahahaha, hahahaha!” Glavany Sokağı’nın hafif yokuşundan »Botticelli iniyor şanzımanı bağırta bağırta« Hayır. Şöyle olacak: »tokmakiyor Botticelli çataldaki şanzımanı« Hotel Belle Vue’nün önünden geçiyor. “Hahahaha, hahahaha!” »hava kaçırıyor lastikler şıır işiyor yola« “Hahahaha, hahahaha!” »tüm cennet deliği büzen kasta« “Hahahaha, hahahaha!” »deliği büzen o kasta« Ayaklarımız hiç kılmıdamadan, bisikleti izliyor yavaşça sağa dönen gözlerimiz, bisiklet The Marmara Pera’nın önünden sağa dönüyor. Ayaklarımız sabit, gövdemiz hiç kılmıdamıyor, sadece gözlerimiz kafalarımızın üzerinde, kafalarımız boyunlarımızın üzerinde, ağır ağır 180 derece dönüyor geriye. Botticelli sokaktan indi, sağa döndü, gözlerimizin önünden geçmeye hazırlanıyor, bize bakıp göz kırpmıyor, boyalı ellerini gidondan çekiyor, kollarını hafifçe kaldırıp dirseklerinden büküyor, sallıyor, sallarken iki eliyle birden otostop işareti yapıyor, birkaç kere neşeli neşeli. Sonra tekrar gidona yapışıyor boyalı elleri, bisiklet caddeden sola, ters yöne dönüyor. Botticelli sırtında, gazete kâğıdına sarılmış kocaman bir tuval taşıyor, resmin kenarından sapsarı saç telleri sarkıyor, giderek çoğalıyor, uzuyor saçlar, hafif bir rüzgâr iteliyor bisikleti, gazete kâğıdını yırtıyor sarı saçların uçları, masmavi köpük izleri bırakıyor bisikletin tekerleri. Ve lastikler Şişhane yönüne döner dönmez, yokuş aşağı ve bereli,

gözden kayboluyor Botticelli. Sakın ha, uçuşan uzun, sarı dalgalı saçlar, arka tekerleğe dolanmamalı, yeryüzünün en beyaz en çıplak, en hünerli, en vahşi, şairle evlenecek kadar deli, korkusuz ve uykusuz dansçı kızı, boynunu kırmamalı. Yokuş aşağı inerken, »eve giden hopluya zıplaya iyi bir oğlan gibi«, sakın durma Botticelli! Durursan da, el frenini çekmeyi unutma, atının dizginini bağlamayı, atının başını okşamayı, bisikletini ya da, yan yatırmayı... Hı hı ve »ah şimdi cenin zârında olmak yeniden«, »sadakat olmadan«, »parmaklar olmadan«, »çürümüş aşk olmadan«! Sağında hep deniz olacak, solunda bir çöl, çölde bir yaratık belirirse, »yürümekten ayakları şişmiş Akhates« aşkına, dönüp bakma Botticelli, »şimdi yorgun saçlar çekilmiş«, »dişetleri çekilmiş«, »çekilmiş ev«, sen hep kırmızı ve köpüklü aşkı, »altın kadar güvenilir«, sen hep açık mavi açık sarı, beyaz ve gülkurusu boya Botticelli. Bak işte, »kısa bir savurganlığın ardından«, sarhoşluğun »en parlak zamanı«. Hayır: »yaşları«.

Boynumuz ağrımıştı. Tekrar 180 derece geriye çevirdik başımızı, ama aynı yönde. Adamlar, yani taksiciler hâlâ önümüzde. "Hahahaha, hahahaha!" Adam, "Botticelli iyi ki Taksim tarafına dönmedi," diyor arkadaşlarına. "Hahahaha, hahahaha!" "Yoksa kopardı boyunları." Biz de gülüyoruz bu söze. Ayakları toprağa yapışmış iki bitki. "Hahahaha, hahahaha!" "Hahahaha, hahahaha!" Ağrıyan boyunlarımızla. "Hahahaha, hahahaha!" »müüüüüüde şimdi« diyor adam. Biz de diyoruz kahkahayla. »müüüüüüde, müüüüüüde« "Hahahaha, hahahaha!" "Hahahaha, hahahaha!" "Hayır hayır, yorgun değiliz bayım." Evet evet, daha sevişeceğiz Z, diye bağıryorum, çok sevişeceğiz. Hemen elimle ağzımı kapıyorum. "Hahahaha, hahahaha!" Duyuldu mu acaba? "Hahahaha, hahahaha!" Hep birlikte gülüyoruz benim sözüme. "Hahahaha, hahahaha!" "Hahahaha, hahahaha!" Yatağı, yani »mezarı da ısıt« öyleyse, »söyle deyişi « »mutlu günler koparır sapı döker bir damla gözyaşı« »bugün

Casus Çarşamba yedi beş-yıl geçti« ah melezcamlar«, ah »şişe mantarı gibi resmedilen acı« Hayır: »çekilen acı«. »penisin ucu bir gün izin alıp dere tepe yürüdüydü« Hahahaha, hahahaha!” »ağır bir geyik yavrusuyla Liverpool Londra ve« Ankara’dan gelip, »gölgeler geriye doğru« uzarken »hıçkıra hıçkıra ağlıyor amerikançınarları« Adamlar hıçkıra hıçkıra ağlıyor şimdi. “Hühühühü, hühühühü!” “Hühühühü, hühühühü!” Biz nasıl dayanalım, biz de zırlıyoruz. “Hühühühü, hühühühü!” “Hühühühü, hühühühü!” Adam »doğrusu hoş tavırlı« “Hühühühü, hühühühü!” “Hühühühü, hühühühü!” »iyiliğin ve kötülüğün ötesinde tatlı dilli kibar« “Hühühühü, hühühühü!” “Hühühühü, hühühühü!” »uygun anımı kolluyor hiç kin gütmenden« »biraz endişeli biraz hilekâr« “Hühühühü, hühühühü!” »takınırken küçümseyen tavırlarını bu faunus’ların« “Hühühühü, hühühühü!” »bu zeki nympa’ların« “Hühühühü, hühühühü!” “Hühühühü, hühühühü!” Yeter artık ağlamayın diyor adam. Arkadaşları gülmeye başlıyor. “Hahahaha, hahahaha!” »fırlarken gururlu Swift’le ileriye«, »anlıyorum nihayet esas fiili« “Hahahaha, hahahaha!” »o ki tek başına i halinde« “Hahahaha, hahahaha!” “Hahahaha, hahahaha!” »sevmek için inmiştim bisikletten« “Hahahaha, hahahaha!” »korkusuz dansçı kız Hintli« “Hahahaha, hahahaha!” »suların yüzünde bana doğru süzülürken« “Hahahaha, hahahaha!” Nasıl kurtulacağız bu adamlardan Z? “Hahahaha, hahahaha!” “Bilmiyorum bayım, hahahaha, bilmiyorum, hahahaha, hahahaha!” »eski karanlıklardaki arzuların korkusuz kızı ve flamingo« “Hahahaha, hahahaha!” Nereden sorduysak oteli Z, hahahaha, hahahaha. »git artık altı yedi sekiz ya da« “Hahahaha, hahahaha!” “Nereden bilecektik bayım, hahahaha, hahahaha!” »tek güverteli küçük tekneyle« “Hahahaha, hahahaha!” “Hahahaha, hahahaha!” Gitmemiz lazım Z, hahahaha, el ele vermemiz lazım. “Hahahaha, hahahaha!” Kol kola girmeliyiz Z. “Hahahaha, hahahaha!” “Kök kökeyiz bayım.” »otobüse bin kime ne« “Hahahaha!”

»yürü« “Hahahaha, hahahaha!” »bir asansör dilen« “Hahahaha, hahahaha!” “Hahahaha, hahahaha!” Bu iyilik çok fazla Z. “Hahahaha, hahahaha!” »dön Holles Caddesi’ndeki yuvana« “Hahahaha, hahahaha!” “Hahahaha, hahahaha!” Bunlar her gün mü böyle Z? “Hahahaha, hahahaha!” »örümcek ağına takılmış erkek kuğuna« “Hahahaha, hahahaha!” Ah Z! “Hahahaha!” “Hahahaha, hahahaha!” Bunlar her gün bir kişiye bir yer tarif etse?” “Hahahaha, hahahaha!” “Hahahaha, hahahaha!” Merhamet. Merhamet Z. “Hahahaha, hahahaha!” Kaçalım Z. “Hahahaha!” Bu iyilik çok fazla Z. “Hahahaha, hahahaha!” “Hahahaha, hahahaha!” Karşılıksız olamaz bu iyilik Z. “Hahahaha, hahahaha!” “Kaçalım B!” “Hahahaha, hahahaha!” Merhamet. Merhamet Z. “Hahahaha, hahahaha!” Ah, hahahaha, Z, hahahaha hahahaha! “Hahahaha, hahahaha!” Bana, hahahaha, adımı söyle Z, hahahaha hahahaha! Bana oteli göster. “Hahahaha, hahahaha!” Ah Z! “Hahahaha, hahahaha!” Ah Z! “Hahahaha, hahahaha!” “Hahahaha, hahahaha!” Sevilen dudaktan uçup gitti ismim Z. Merhamet. Merhamet Z. “Kaçalım B, hahahaha, kaçalım çabuk, hahahaha, hahahaha. “Hahahaha, hahahaha!” “Bırak esrarı B, hahahaha, bırak B, hahahaha, hahahaha, bırak şiiri, hahahaha, hahahaha.” “Hahahaha, hahahaha!” »bırak gülümsemeye devam etsin kaplan« »eve yollar döşediğimiz kalplerimizde«

Kaçıp otele sığındık. Kapıdan girer girmez karşımıza çıkan iyi giyimli bir adam dehşetle yüzümüze baktı. »Ağzını kulaklarına küpe olacak şekilde açtı ve gözkapaklarıyla ceviz kırmak istiyormuş gibi sıkı sıkıya gözlerini yumdu.« Adamın, »öküz gözü kadar koca damlaların düştüğü yağmurlu bir gecede yavrularından biri öldürülen değişken renkli bir hayvanın iki küçük ayak üstüne konmuş pudralı yüzüne« benzer bir yüz taşıyan gölgesi bizi geçip dış kapıya uzanmıştı ki, ardından mekanik bir ses duyuldu: »Andrew O’Phlegethon, tüymekte hakikaten acele ediyorsun.«

İlk keşif toplantısı hariç demiştim, sonuncusu demeliydim. Ama diyemedim çünkü bu deneyi henüz yapmamış, deneyimi yaşamamıştım. Bugün artık aklımda. Sabahtan beri, onu yıllar sonra Sütüş'te gördüğüm andan beri aklımdaki üç şeyden biri: okumak, sevişmek ve dalgaya düşmek. Gerçi ilki bir gökyüzü olayıydı ve bunda ne dalgalardan ne de sarhoşluğun aydınlığından söz edilemez. Mırıl mırıl konuşan bir kaleydoskopun içinde dans eden renkli haleler, yani geçmiş yüzyılda kalmış mükemmel yaşındaki, 19 yaşındaki o ilk aydınlanma, evrenin kendi kendine oynadığı çocukça bir oyundu. Ama iyi ki oynamıştık, iyi ki bakmış ve iyi ki aldanmıştık birlikte. Bugün artık yeni bir yüzyılda, hatta yeni bir binyılda ve bugün ayın 19'u olduğuna göre, tam 9 gün sonra 42 yaşına basacağım. Ne çok yaşamışım! Rakamlar toplanınca, Olympos Dağı'ndaki bayların yarısı kadar yaşamışım. Dokuzun uğursuzluğunu düşünüyorum ama aldırımıyorum. Çünkü sekiz sonsuzdur, ve 213 numaralı odanın kıdemli sakini oyunbaz kumarbazın çektiği kurada gökyüzü Bay Z'ye, denizler Bay P'ye, yeraltı da Bay H'ye düştüğüne göre, bir üçtür ve iki de ikidir. Ya da $8=\infty$ 'dur, $1=3$ 'tür ve $2=2$ 'dir. Herhangi bir faturanın meblağı yazıyla da aralıksız yazılabilir. O zaman da, sekizsonsuzdurbirüçtürveikideikidir. Tüm savaşların ve faturaların nedeni, sevgili dostum, pekâlâ 3 güzel bayan arasındaki at yarışı olabilir. Herkes bilir ki, genç kumarbaz Bay P, üstünde en güzeline yazan altın elmayı Matmazel H'nin aşkını vaat eden Bayan A'ya ya da Bayan V'ye vermiştir. Nasıl ki en sevdiğim 3 flanör yazardan 1'i olan Bay YA, çamurdan ve rutubetten çok daraldığı bir gün yalınayak kaçıp domates yetiştirmeyi seçtiyse, »her yazar da kendi okuyucusunu kendisi seçmelidir«. Ve bana kalırsa, okuma edimi bir sıraya bağlı kalmaz. Okur, bir kitaba istediği sayfadan, istediği cümleden, is-

tediği sözcükten, istediği harften başlayabilir. Kitap artık onundur. Ama her zaman iki ikidir. A ve Z gibi. Ben her kiptan daima iki kopya alırım. A ve B kopyası. Biri okunmak ve hırpalanmak, diğeri sadece bakışmak ve yaşanmak içindir. Ve ikisi de birbirinden güzel, birbirinden değerlidir.

Upuzun sarı saçlarını kestirmiş ve siyaha boyamış. Uçları boynuna zar zor ulaşıyor. Alnının sağ tarafından bir perçem yanağına sarkıyor. Siyah ve beyazın her katliamın ve her aşkın hatırasını bellekte daha fazla pozlayabilen kontrastında, teni daha da beyaz şimdi, daha da çekici. Ah, hâlâ esrar kadar güzel, çantasında derin ve keskin garmet kırmızısı bir şişe şarap, bir somun ekmek ve kırık bir teker peynir taşıyan bu özlenmiş haliyle, esrardan bile güzel. Aklındaki buz müziğiyle Yaralı Venüs kadar güzel. Yanan ciğerimin öğütülmüş tatlı teri kadar güzel. Yaşayacağım an onu bana geri getirir mi bilmiyorum, ama onu hissedebiliyorum. Z'yi bilmek istemiyorum, sadece hissetmek istiyorum ve hissedince mutlu oluyorum. Şu an mutluyum, çünkü onu hissediyorum, iyiliğin iplerinin hiç kördüğüm olmadığını, olmayacağını, çünkü iyiliğin iplerinin saf arzudan dokunduğunu bir kez daha hissediyorum. Bu cümleyi bana Karleoparı anımsattı, oysa yazalı çok olmuştu, hatta Bay H'yi okumadan önce yazdığımı hatırlattı. İşte bu yüzden bu yolculuğu bitirebilmeliyim, çünkü arayışım saf arzudan dokunuyor ve kördüğüm olması mümkün değil. Demek istediğim, tesadüf yoktu, yaşanmamış tesadüf vardı. Anlamadım! Dinlersen anlamazsın. Anlamak istiyorsan birlikte görmeli, hissetmek istiyorsan birlikte söylemelisin. Söyle, hangisini istiyorsun? Hissetmek istiyorum. Öyleyse birlikte söyleyelim. Yum gözlerini. Hazır mısın? Hazırım. Tesadüf yoktur. Duydun mu? Evet. Bir kez daha söyleyelim. Tesadüf yoktur, yaşanmamış tesadüf vardır. Duydun mu? Evet. Bir kez daha birlikte söyleyelim mi? Hı hı. Tesadüf yoktur, yaşanmamış tesadüf vardır. Duydun mu? Evet. Neydi? Tesadüf yoktu. His-

settin mi? Evet. Şarkı gibi söyleyelim bir de. Tesadüf yoktu, yaşanmamış tesadüf vardı. Tesadüf yoktu, yaşanmamış tesadüf vardı. Tesadüf yoktu, yaşanmamış tesadüf vardı. Aç şimdi gözlerini. Gördün mü, tesadüf yoktu! Gördüm. Gördüm ve inandım Bay A.

Bir ay önce de burada, Tepebaşı'ndaydım, hatırlıyorum. Bir iş gezisiydi. O zaman kitabımı yazmaya henüz başlamamıştım, hatta aklımda bile yoktu. Ona sadece rastladım. Tesadüfen. İngilizcesine yani. Hayatın defteri neyle şifrelenmiş bilmiyorum. Ama o günlerde Pera Palas'ın tadilatına başlanmış mıydı anımsamıyorum, zaten göremiyorum. Adının ve bedeninin çiplaklığındaki esrarı yeşil branda ve iskeleyle benden ve tüm dünyalı gözlerden gizlerken acaba ne düşünüyor, aklında ne var? 411 numaralı odası mı? Şafağın Gözü Matmazel M'yi, ya da kod adıyla söylersek, yazıyla otuzbinmarklık senedi bozduramadan kurşuna dizilen fettan kadın H21'i, kendisinden 33 yaş genç olan karısı ile yedi yıl boyunca dünyanın bütün kırlarında kelebek toplayan ve kurutan izci çocuğu, yani mutluluğu elde etmenin yolunun çiçekleri mesut etmekten geçtiğini bildiği için bir kış ayının 8 numaralı günü ölen Bay BP'yi, gece yarısı vagonlar arasında mecburen şalsız ve çorapsız, anadan üryan mekik dokuyan korkusuz ve talihsiz, çok dalgın ve vahşi dansçı kız Madam ID'yi, kuşların efendisi Bay AH'yi, hatta, ve hatta hatta, gözünden hiçbir çöp kaçmayan güneşin yolunu gözetlemekle görevli olduğu halde uyuyakalan ve sonunda zalim Ares'in dağlara çekilmeden önce son bir kıyak yapıp horoza dönüştürdüğü Alektryon'u ve mavi kanlı asiller sürüsünden daha birçok kadını ve erkeği özgürlüklerine kaçırarak Express d'Orient'in bir zamanlar içinden geçtiği bir otel, saçma sapan bir tadilata neden boyun eğer ki? Tohumlar yeşermeden ağzına bir dinamit lokumu yerleştirip, mümkünse dişlerine zarar vermeden kendini havaya uçursa, zamanın toprağına karışsa, çok daha iyi! Ama bunun için bile

en azından 2 kişi olmak gerekli, ya da 3 ya da 1, yani bir Mös-yö R, ya da Mösyo ÉL.

Bay B'nin misafiriydım. O gün otomobilimizi, yani Bay B'nin otomobilini meydanın altındaki çok katlı otoparka bırakmış ve birlikte yeryüzüne çıkmıştık. The Marmara Pera ışıldı. Yine de nerede olduğumu çıkaramamıştım. The Marmara Pera yazısını okuduğum halde çıkaramamıştım. İsminin üzerindeki kuş yüzünden sanırım. Akşamdı, hava kararmıştı. Bay B beni, Nevizade'deki Yakup'un Meyhanesi'ne götürüyordu. Aklımdaki kitabımın içinden merdivenleri kullanarak yeryüzüne çıkarken içimdeki duygu, aynı bugün sabah sevgili Z ile birlikte cadde boyunca yürürken ve taksi durağının önünde dolanıp dururken kapıldığım duyguydu. Çok kar altından iyi dilekler ya da güle güle gibi bir şey. Kendi çevremde birkaç tur attım, nereye geldiğimizi, hangi uzay boşluğunda, hangi galakside olduğumuzu anımsamaya çalıştım. Tıpkı bu sabah gibi. Şu tarafa yürüyeceğiz dedi Bay B ve eliyle The Marmara Pera'nın bize göre solundaki kuşun tam gözünün önündeki sokağı işaret etti. Yürümeye başladık. Hâlâ neredeyiz bilmiyorum. Hâlâ sarhoşluğun aydınlığında kaybolmuş gibiyim. "Daha önce Yakup'un Yeri'ne gittin mi Bay A?" Hayır gitmedim. Ama Nevizade Sokağı'nda çok içtim, oradaki meyhanelerin çoğunu bilirim. "Yakup'un Meyhanesi bambaşkadır Bay A." Âlâ ve râ-nâ. Görelim bakalım. Ne zaman ki, yani kaç dakika kaç saniye kaç salise sürdü bilmiyorum ya da sonsuz kadar uzundu çünkü oteller meydanı ardımızda kalmıştı, bir adım önümde yürüyen Bay B, Bay FA'nın eski ahalisini »Bunlar artist acenteliği, tefecilik, pansiyonculuk ve tellallıkla geçinirler, her lisanı konuşurlar, hiçbirisini okuyup yazamazlar, Türkçe imzalarını atmayı bilirler ve zabıtaban tanıdıkları çoktur« diye anlattığı Asmalımescit Sokağı'na döndü, o zaman uyandım. Dünyada bulunduğum yeri anlar anlamaz içimde korkunun kırıntısı kalmadı. »Marsilyalı bir 'souteneour', Na-

polili bir 'lazarone', Şikagolu bir 'gangster' kendini Asmalı-mescit'te yabancı saymaz.« Ben de bu dünyalı bir flanördüm. Ah seni Ariadne'nin toptancısı dedim, burası Nevizade değil ki! "Ben buraya Nevizade diyorum," dedi. İyi halt ediyorsun dedim. Sen akraba evliliğinden mi doğdun B! "Hı?" dedi. Bu ana kadar şüpheliydim ama şimdi neden kendini kendi baltanla tam orta yerinden ikiye böldüğünü anladım Bay B. Bu kez anımsadı. "İplik eğirmek şiir yazmaktan çok daha güvenli Bay A," dedi. İyi, dedim, bu kez bırak da bahşişi ben vereyim.

Sarhoşluğun aydınlığında balıkgözleriyle yürüyen flanöre isimler eşlik etmeli. Var olan ve doğru olan isimler. İnsan ya da nesne, yanınızda ya da aklınızda, eşlikçiniz ya da yazgımız, aslında olmayan ya da yanlış bir isimse, haliniz duman demektir. Avlanmanız an meselesi. İnsanın en iyi bildiği yerde ya da en sevdiği insanda kaybolması kadar korkunç ne var? »Aşk kalbe isimlerden girer, isimlerden çıkar. Bu sözümü unutma.« Not al. Bir post-it kaç hayat kurtarır? "Bir." Rüya dağılmadan anımsamalıyım. Bir post-it kaç hayat kurtarır Karleoparı? "İki." Uyan, uyan! Bir post-it kaç hayat kurtarır Z? "Uyan Bay A! Uyan B! Oku hadi. Devam edelim bebeğim." Gökyüzünde siyah, küçük bir bulut. Sürüklenirken diğer bulutlara değince acı çeken bir bulut. Kafamın içi. Ama bu kez iki kişiydik ve sanırım o yüzden bu kadar şaşırmıştım. Çok bile yaşamışım. Dokuzun uğursuzluğunu düşünüyorum ama aldırmiyorum. Çünkü sekiz sonsuzdur, bir üçtür ve iki de ikidir...

Peki ama bu sabah bizi, sarhoşluğun sevinçli aydınlığında kaybolmuş, yalnızlaşmış, çoğalmış Bay A ile Matmazel Z'yi bulup tekrar meydana getiren neydi? Bay D'nin mekanik ama ürkünç cümlesi mi? Yoksa Bay S'nin Almancası, Bay B'nin bisikleti ya da Bay W'nun Türkçesi mi? Bilmem? Hiçbir fikrim yok Karleoparı! Havada uçuşanlar Bay A, göbeği ve beyaz tüyleri açık sarı Matricaria Chamomilla sapları mı, yoksa mavi ve gülkurusu renginde hayalimsi kumaşlar mı? İstiridye kabu-

ğundan bir küvet mi o, yoksa bir tabut kapağı mı? Köpüklü bir banyo hayali mi? Venüs'ün yeniden doğuşu olabilir mi? »Hakkında her şeyin doğru, her şeyin yanlış ama hiçbir şeyin saçma olmadığı tek şey«, aşkın metafiziği mi acaba? Çölde oturduğunu henüz görmediğiniz, acı kalbini sevinçle yiyen çıplak vahşi yaratık? Kim peki? »Hangi kötü tesadüf, iyi yürekli bayan, sizi hayatınızdan etti?« 1 taksi şoförü mü, 3 taksi şoförü mü, sizinle dalgasını geçti? Hiçbir fikrim yok. Tarih kaç kat Karleoparı? Peki ya zaman? Ama senin ne güzel ismin var! Ah, adımı bir kez söylese!

Ben burayı biliyorum Z, dedim, suyu içilmiş sevinçli bir bardak gibi! Tepebaşı burası. "Günaydın B," dedi. Belki elli kere geldim bu meydana ama hiç bu yoldan gelmemiştim. Hep İstiklal'den yürür, Odakule'nin oradan dönerdim Z. Döner dönmez de hep Haliç'i görür şaşırırdım. O zaman Z, senin aradığın Bilmem Ne Pera burası. "Neresi yaa!" Dönsene arkasını. İşte şurası. "İskeleli bina mı?" Evet ya, brandalı ve iskeleli bina. "E burası tamirde!" Günaydın Z, günaydın, burası kaç aydır tatilde. "Ne yapacağız şimdi ya?" Hani her şeyi ayarlamıştın Z? "Her şeyi demedim B." Her şeyi diye aklımda kalmış Z. "Eee, nereye gidiyoruz, planladın mı her şeyi dedin? Evet, ama tam değil dedim ben de." Diğer otele gideriz biz de. "Hangisine?" Meydandaki 3 otelden en emektar olanına. Bak! Görüyor musun? 3. katı 2. kattaki 2 Kariyalı kadın omzunda taşıyor. "Hotel Belle Vue. Harika B, ne kadar ince bir işçilik! Kadınların yüzlerindeki kederli bekleyiş su kadar canlı A!" Hadi birlikte söyleyelim Z. "Söyleyelim B. 3 kere." Hotel Belle Vue. Hotel Belle Vue. Hotel Belle Vue. Hissettin mi Z? "Elbette B. Hemen gidelim A, gidip hemen o balkonlu odayı tutalım."

"Ne yazık ki o oda dolu matmazel. 8 dakika önce tutuldu." Demek öyle bayım, ne hoş! Duydun mu Z? Karyatidlerin elleri ayakları, dudakları memeleri, karyatidlerin her yeri Z, kar-

yatidlerin en zor yontulan öpüşleri, Küçükçekmece Gölü'nün dibinden çıkarılan taşlardan yontulmuş. O yüzden böyle yumuşak ve kederliler Z! "Bayım, ön cephe boş odanız var mı?" "Elbette var matmazel. Hemen yanındaki 212 numaralı oda boş." Duydun mu Z! "Görebilir miyiz peki?" "Hemen efendim." Resepsiyon görevlisi önünde duran çana avucuyla basar basmaz bir çanoğlanı bitiyor dibimizde. Kapıdan girer girmez sağ tarafta, merdivenin altında bulunan resepsiyondan uzatılan anahtarı alıyor ve önümüze düşüyor. Odayı birlikte görür görmez aradığımız iç mekânın burası olduğunu hemen anlıyoruz ve Haliç manzarasını daha iyi görebilmek için tam üstündeki 312 numaralı odayı tutuyoruz. Oda ücretini peşin istiyor resepsiyondaki görevli. Hemen ödüyoruz. "Keşke 8 dakika önce gelen siz olsaydınız bayım," diyor adam. Neden ki der gibi bakıyoruz yüzüne. "Sinemacı banker müşterimiz sıkı pazarlık yapınca, oda fiyatında maalesef yarı yarıya indirim yapmak zorunda kaldım," diye açıklıyor hüsrânını. Bu durumda biz sazan mı olduk, demek istiyoruz ama sadece birbirimize bakıp gülümsüyoruz. Niyeyse adam da gülümsüyor. Böylece daha iyi bayım diyorum. 3. katın manzarası harika. Böylece 2 taş kadının yanından biraz daha uzaklaşmış, onları bir kat yukarıdan ve çaprazdan dikizleyecek bir konum alıyoruz. Bana ne taş kadınlardan, hayalet adamlardan, oyunbaz bankerlerden! Benim Yaralı Venüs'üm yanımda zaten. Çanoğlanı delikanlıya bahşişini verip bir an önce göndermek istiyorum. "Bir şey değil efendim," diyor, hafifçe gülümsüyor. "Kahvaltıya inebilirsiniz efendim, yemek salonumuz giriş katın altında ve servis on buçuğa kadar devam ediyor." Beyaz üniformasının yakasında ismi yazıyor. Teşekkür ederim Karl.

Her yer kıpkırmızı, ateş gibi yanıyor. İçine giren bir anda kızarıyor, içinden çıkan çok sonra sarıya dönüyor. Daha dış kapıdan girerken ıslak tahta, yanık yağ kokan otel; antrede mekanik harf nota, asansöre yürürken korda alev alev üşüyen

demir, asansörü beklerken lobiden göz kırpmıyor kütüphane, asansörde yan yana çırılçıplak tüylü 2 çerçeve kelebek, kapının ardında savaştan kaçan 9 atın geçtiği nehir. Karl odanın kapısını açarken kızgın kılıca düşüyor 1 damla ter; içeride konmuş ve göçmüş misafir gölgeler. Genzimiz yanmıştı, ama kapıyı çanoğlanının ardından örter örtmez birbirimize sarıldık. Odanın ortasında sevinçli bir rüyadayız. El ele tutuşup çocuklar gibi zıplıyoruz, zıplarken el ele 2 ceviz gibi fırfır dönüyoruz. İyi ki geldim Z. “İyi ki buradasınız bayım.” Şu odanın güzelliğine bak Z! “Bakıyorum ama inanamıyorum bayım!” Antika bir saray yavrusu bu Z! “Evet bayım evet, tam olarak öyle, âlâ ve rânâ, hatta vay canına! Vay canına, vay canına!” Birlikte 3 kez daha. Vay canına, vay canına, vay canına! Önümüzde Haliç akıyor Z! “Aferin ona ve aferin sana B.” Gülümsüyor elleri pencerenin önünde, ve gülümsüyor kapkara ellerim bembeyaz ellerinin içinde. Ve sırtında eski İstanbul Z, melankolik melodik düşüncelerini çırılçıplak dile getiriyor. “İstanbul bizi seyretsin bayım! Şu ağır vişne perdeleri iyice kenarlara çekelim.” Hadi birlikte 3 kez daha. Çırılçıplak tüylü kelebekler, çırılçıplak tüylü kelebekler, çırılçıplak tüylü kelebekler! Döküm kalorifer peteklerinin içindeki kaynar su metalden sonra bacaklarımızı ve bizi sarmalayan havayı da ısıtıyor, ısınan hava yükseliyor, gözlerimizin önünden bükülerek geçiyor, pencereden dışarıya akıyor. Ve uzakta Haliç’in göğsüne yaslanmış eski İstanbul, bu sarhoş havada bir çingene gibi dans ediyor. “Bence yeterince hislendik A.” Öyle olsun Z. Söyle şimdi ne yapalım? “Bence bir kahvaltı daha yapalım.” Saat kaç Z? “9’a geliyor B.” Ne? Seni hain tanrıça! “Hahahaha! Tam olarak 9 ½ A.” Hadi öyleyse, kahvaltıya inmeye hazırlanalım. Çantalarımızı fırlatıp atıyoruz yatakların üzerine. Paltolarımızdan kurtuluyoruz. Siyah ve beyazımsı gri berelerimizi savuruyoruz. Her yerimi yoklayınca anımsıyorum. Bu yoklama faslı kaç saniye sürüyor hatırlamıyorum. Sigaram bitmiş Z! Z’nin sesi

banyodan geliyor. “Bu şampuanlar bol köpüklü banyo yapmak için az B!” Aşağıya inince ben isterim Z. “Bayım, banyo çok güzel, şu jakuziye bakar mısın?” Jakuzi mi? Vay canına! Z. Z. Z. 3 defa ve sonsuza kadar 3'er defa Z. “Oda aynı zamanda çok da konforluymuş B.” Bize televizyon gerekmez. Ama mini buzdolabını televizyonun altındaki kapaklı dolabın içine saklamış olabilirler Z. “Evet, burada. Ama sanırım fişi takılı değil B.” Ben takarım Z. “Taktın mı?” Taktım Z, çalıştı mı? “Çalıştı bayım.” Ayrıca klima da var Z. “Hiç üşümeyeceğiz bayım. Âlâ ve rânâ!” Güneşlik olarak stor perde. “Gerekmeyecek A.” Artık inelim mi Z? “İnelim B. Ama çantaları böyle açıkta bırakmayalım.” Nereye koyalım Z? “Gardıroba B.” İçinden Olympus'umu alıp boynuma asıyorum. Perdeleri açık bırakıyoruz, pencereden görünen ırmak odaya girer girmez kıpkırmızı oluyor. Aklımda dönünce yaşayacağımızı umduğum cümbüş, odamızdan çıkıyoruz. Z'nin aklında ne var hiç bilmiyorum. Yıllarca sustuğu için mi bilmiyorum? Bilmiyorum. Ama onu hissediyorum. Kırmızı asansöre biniyor ve giriş katına iniyoruz. Asansör buraya kadar. Yeraltına yürüyerek iniyor bütün ruhlar. Ben sigara alıp hemen yanına gelirim, olur mu Z? “Bana da bir Winston süper light alır mısın?” Alırım Z. Alırım. Ama o duvar biraz nemli miydi? “Sana öyle gelmiştir A. Atlar resimde koşamazlar.”

Odakule taşının önüne gelince birden durdum. İçi gölgelerle tıka basa dolu kıpkırmızı bir tren, günışığında ezilince parlayan paslı rayları acıtarak tam önümden geçti. Sıçrattığı çamurlu su pantolonumun paçalarını ıslattı. Arkasından sağa baktım, son vagonun parapetinde iki çocuk gölge var, baş aşağı asılmış sallanıyorlar. Hayret, hiç de mutsuz görünmüyorlar, belli ki çok eğleniyorlar! Bu yüzden bu düşünceyle 2 saniyeden fazla oyalanmadım. Treni Tünel'ine uğurladım ve uzayıp giden caddede bu kez sola doğru bakındım, aklımda ne var anımsamaya çalıştım, sigara, hemen unuttum, çünkü yoğun

bir Narcissus poeticus kokusu alıyorum, bir yere kaybolma diyorum yanımdaki satıcı kadına, dönüşte 2 demet alacağım. Ama yanından koşarak geçersen anla ki unutmuşum demektir, o zaman bana seslen. Benim adım A. “Biliyorum delikanlı,” diyor, “herkes bilir a’yı.” Adımı yanlış söylese de, gözleri buz mavisiydi ve bana delikanlı demesi hoşuma gitmişti. Demek ki aynaların hissetmeden söylediği yaşta değilim, ama bu kokuyla aklımdaki sigarayı nasıl içerim? Aklımı sımsıkı tutup koşmaya başlıyorum, en yakın büfe şu tarafta olmalı. Sola dönen 3. sokağın köşesinde, sokağın çiğ et kokan ağzında işte. Bir uzun 2001 bayım, bir kutu da kısa Winston süper light istiyorum. Laz büfeci, kusursuz şiveli İngilizcesiyle, “Winston Subtle Silver mı?” diye soruyor. Fark etmez diyorum ve 2 paketi havadayken kapıyorum, böylece 50 liramın üzerini unutup gazlıyorum. Nefes nefeseyim ama çiçekçinin sözünü tutmasına çok seviniyorum. “2 tane miydi?” diyor. Ellerim diz kapaklarımın üzerinde, öksürüyorum, evet diyorum ya da başımı evet anlamında sallıyorum, anımsamıyorum. “Sarayım mı?” Sar canım sar. Çiçekler için jelatin aranırken doğruluyorum, 1 dakikalık normalleşme duruşunun ardından daha rahat nefes alıp daha rahat nefes veriyorum. Çiçekler cam tezgâhın üzerinde bana mı gülümsüyor! Parayı mı istiyor? Çiçekçi kadına 20 lira uzatırken, sokağı işaret edip, şu geçenleri tanıyor musun, diyorum? “Hangi geçenler?” diyor. Sarhoşluğun aydınlığında kalabalığın karanlığını tanıyor mavi gözleri. Şunlar diyorum, şu iki polis, narkotikten olmasın sakın? “Hahahaha! Çok komiksin Bay A! Hâlâ ısrarlı mısın kitabı okumaya?” Aaa! Karleoparı? “Hahahaha!” Ne kadar güzel gözlerin varmış senin K! “Teşekkür ederim A. Fark etmene çok sevindim.” Daha önce Karleoparı’nın gerdan kırdığını hiç görmediğim için gerçekten çok şaşırıyorum! “Ben ilk molada evine dönersin sanmıştım A.” Başlarda korktum, evet, epey tereddüt ettim, ama şimdi çok mutluyum K. İyi ki gelmişim. Ya sen? Senin ne için

var burada? “Senin için geldim dostum. Seni seviyorum.” Ben iyiyim, çok iyiyim. Bence Bayan K, bu işten vazgeçin. “Asıl sen, her keşfettiğin şeyi etrafına yaymaktan, sunmaktan artık vazgeçmelisin. Yağmur sonrası ansızın çıkan güneşin, sevincini yeryüzüne sunması gibi. Sen güneş değilsin. Kimse gibi bakmıyorsun A, sen bir gölge gibi bakıyorsun. Gölge gibi baktığına ve sarı sarı ısıttığına kötülük ediyorsun. Kimse yetişemez senin hızına.” Anlamadım? “Anlatayım: »Haydi sonunda en dış kapıdan kendini dışarı atabildi diyelim –ama dünyada dünyada olmaz böyle bir şey– bir de bakacak ki, daha yeni duruyor karşısında başkent, dünyanın merkezi başkent, tortusu dağ gibi başkent; kimse bir yol bulup geçemez içinden, hele bir ölünün haberiyle asla! Sana gelince: Pencerenin önünde oturur, akşam olunca imparatorun haberini düşlersin.« Anlatabildim mi bayım?” Kahvaltımı yarım saat önce Sütis’te ettim, karnım tok Bayan K. Hahahaha! “İlkbaharla sonbaharın buluşması imkânsız Bay A.” Buluştuk bile K, buluştuk bile. Ve sevişecegiz, görürsün bak, çok sevişecegiz, öyle güzel sevişecegiz! “Yaşam tarzlarımız uyuşmadı ve aşk bitti deyip vazgeçsene.” Hahahaha! “Haklısın, bu çok komik. Hahahaha! Ama nasıl da rahatlatıcı, öyle değil mi A?” Hadi ver çiçeklerimi de gideyim Bayan Karleoparı, geç kalıyorum, Z bekliyor kahvaltı masasında. Paramın üzerini de ver. “Az önce iki paket sigarayı 50 liraya aldın Bay A. Hahahaha!” Saçmalama! “Maddiyata daha çok önem vermelisin A.” Paramın üzerini de istiyorum ya! “Hep istemelisin, unutmamalısın. Hahahaha! Parayla değil ama sen şiiirle dolup taşıyorsun A. Tutmuş bir de poeticus alıyorsun.” Esrar kokusunu bastırın diye K. Biliyorsun esrar içmek yasak hâlâ. “Sen sadece geçmişin kokusunu alıyorsun bayım. Kitabı ona okuma!” Kirpiklerime sevgiyle dokunan kıza borcumu ödemeliyim K. “Ödedin zaten A. Kitabı yazdın işte. Ama okursan ve sevişirsen gene borçlanırsın. Borcun yok A. Adını bile söylemedi daha.” Söyleyecek. Onu tanıyorum. “Ne

inatçı adamsın. »Bir insanı, ancak onu ümitsizce seven tanır A.« Duydun mu? Ümitsizce seven.” Ne güzel söylüyorsun K. Tam da böyle işte. “Bir insanı, ancak onu ümitsizce seven tanır A.” Evet bayan, evet. “Bir insanı, ancak onu ümitsizce seven tanır A.” Anladım, biliyorum K. “Adını bile söylemedi daha A.” Söyleyecek. “Var mısın iddiasına A.” Varım K. “Nesine?” İstedğin şeye. “Esrarına.” Ne demek esrarına? “Geceye kadar adını söylemezse, onunla esrar içmeyeceksin A.” Kiminle içeceğim ya? “Benimle A.” Hahahaha! Tamam anlaştık K. “Ama bir de kitap var. Kitabı da okumamalısın A.” Of! Asıl sen zor anlıyorsun Karleoparı dostum, asıl sen zor anlıyorsun. “Mozart bile çikolata markası oldu sevgili A, kuşlar bile yavrularını parayla besliyor artık. Borcun yok! Paranı, kalbini ve zamanını herkese saçıp duruyorsun.” Hadi geç kaldım, çiçeklerimi ve paramın üzerini ver de gideyim. “Peki, öyle olsun. Okuyacak, sevişecek, koklayacak ve...” Hahahaha! Mutluyum Karleoparı, anlamıyor musun? Şu imkânsız kış çiçeği gibi koka bir kitap yazdım. Ve ona okuyacağım. Ben onu seçtim. “Sen onu çoktan yitirdin bayım.” Belki de yitirmedim. “Arada kışlar ve arada yazlar var A. Bir mucize sadece bir kere gerçekleşir! Anlamıyor musun?” Senin sorunun ne bayan? Yoksa narkotikten misin? “Peki tamam, okuyacağın kitaptan vazgeçtim diyeyim, nasıl geçilirse! Ya diğer kitap?” Hangi diğer kitap? “Aklındaki kitap Bay A. Yazacağın kitap!” Off! “Sen değil miydin, nasılsa eksikliğini kimse bilmiyor, herkes bitirdim sanıyor diyen?” Ben bunu hep hissedirim Bayan K ve hep yanırlırım. Ben kâtiplik uzamından 2 gün önce çıktım dostum. Gene sıyırdım yakamı. Hahahaha! Şu an Matmazel Z’den ve mutluluktan başka bir şey hissetmiyorum. “Yanılıyorsun Bay A.” Off! “Bırak oflamayı da dinle! Bay W’nun esini böyle kolay geçip gitmez. Hele senin gibi hayalkeş bir çocuk için bu imkânsız. Sen onu bir masal kitabında bulmadın mı, masalın hakikat vaadine kanmadın mı?” Off! “Off tabii, off! Daha

şimdiden 2 korkunç cümle kurdun Bay A. Farkında bile değilsin. Çok uzak geçmişten çok korkunç 2 cümle! Dedim ya, düşünmekten bile hızlı yazıyorsun!" Offfff! Aklımda tek kitap var onu da az sonra Z'ye okuyacağım. Duyuyor musun Bayan K? "Sen öyle san Bay A. Bu gecedен sonra düşler görmeye başlayacaksın. Rüyalarında aklındaki kitaba diyaloglar yazıyor olacaksın, ama uyanamayacaksın. Uyanamayacaksın Bay A! Ah, dilim varmıyor söylemeye! Rüyanın parçası olacaksın sevgili dostum!" Merak etme beni sen. "Önce her ayrıntıyı tek tek yakalamak isteyeceksin, buna alışıksın, ama çok geçmeden korkunç bir boşluk duygusu eşlik etmeye başlayacak yazına, özlemden yanıp tutuşacaksın, dibine yaklaşmış bir mum gibi kokacaksın, kan kokusunu alacaksın, elin gitmese de, bu gece çözdüklerini, bu gece gördüklerini yazmaktan kendini alıkoymayacaksın Bay A. Yarın sabah kâtipliğin sona ermiş olacak dostum ve kalbini yavaş yavaş, yiye yiye, bu günü, bu geceyi yazmaya başlayacaksın." Bir saniyelik ya da sonsuz kadar uzun bir sessizlik oldu aramızda. Aramıza simsiyah, şekilsiz bir gölge düştü ve gölge, ya avlanan ya da av olmamak için uçurumdan atlayan korkunç acı bir hayvan çığılığına büründü. Sise gömülmüş uçurumun dibindeki nehrin, suya gömülen hayvanın gövdesi kadar kaynar suyu sıçrattığı duyuldu ve sanırım yarığın keskin ağzına ulaşabilen birkaç damlası, yarın sivri dişlerine çarparak ayaklarımın dibine düştü. Biz iddiaya tutuşurken Tüneli'nden çıkan kıpkırmızı tren, bu kör çığığın içinden ve önümüzden geçmiş Taksim yönüne ilerliyordu. Karleoparı'nın yüzü, sadece tek bir an, mutlak yazgısına rastlamış deneyim sahibinin korkunç acısıyla karardı. "Yaşamalısın A. Yaşamalısın!" Daha önce bırak bari o yaşasın diyordun? Ne değişti? Hep çelişkiye düşüyorsun ve kafamı karıştırıyorsun Karleoparı. "Dün aklında bu kitap yoktu A. Sadece okumak, sevişmek ve dalgaya düşmek vardı. Yeni kitabına, son kitabına bu sabah başladın." Saçmalama K! "O kadar hızlısın ki A. O

kadar hızlı akıyorsun ki, ben bile yetişemiyorum hızına.” Ben mutluyum K. “Şimdi sakın akıyorsun ama geceye kalmadan fırtınaların çıkmaya, gürültülü ve çamurlu akmaya başlayacaktır. Çok yakında yerin suyuna karışmış olacaksın.” Merak etme sen beni K. “Oysa sen suyla dopdolu A.” Biliyorum K. Benim yüzde 99 virgül 99’um su ya, o yüzden hiç su içmiyorum ya! Hahahaha! “Offfff! Bay A! Offfff!” Ben aşıyım Karleoparı dostum. “Sen gül ağacı değilsin Bay A. Sen suya ve aşka, sen gözyaşına düşmüş sapsarı bir gölgesin A!”

Çiçekleri kapıp gazladım. Odakule köprüsünün altından koşarak geçtim, sokaktan sağa koşarak döndüm, Alman pastalarının tadına sağ gözümle koşarak baktım ve işte gene $3 + 2 = 1$ basamaklı merdivenin tam önündeyim. Otelle birlikte taş kadınları da ayakta tutan 2 sütundan 1’ine sol elimle yaslanıyorum, sülünün gözlerini sağ elimle tutuyorum, soluklanıyorum, gözler ne imkânsız kokuyor böyle! 3. katı omzunda taşıyan 2 Kariyalı kadın yukarıdan bana bakıyor olmalı? Kafamı kaldırıyorum. Sadece balkonun tavanını görüyorum. Kaldırımında geri geri 3 minik adım atıyorum, sonra 2 adım ve 1 adım daha. Kadınların yüzlerindeki kederli bekleyiş su kadar canlı! Gölün dibinden çıkarılmış taşlar kadar yumuşak; memeleri, koltukaltları, bembeyaz kolları. Ve bana değil, karşıya, Haliç’e ve eski İstanbul’a bakıyor dalgın ve kederli yüzleri; ağızları, memeleri, koltukaltları, gözleri. O da ne? Sağdaki kadının boynuna kıpkırmızı bir eşarp dolanmış gevşekçe, rüzgâr dalgalandırıyor uçlarını! Merdivenleri çıkıyor, önümdeki son engele yaslanıyorum, iki kanatlı ağır kapıyı iterek açıyorum ve ciğerlerimde kalan son nefesle şampuan bayım, diyorum, banyoda çok az şampuan var. En köpüklü banyo için yetmez o bize, diyorum. Resepsiyon görevlisi yüzüme bakıyor, hâlâ neden gülümsüyor? Ödedik ya odanın parasını! “Çiçekleri burununuzdan uzak tutun Bay A,” diyor, “bayılacaksınız.” Hı hı. “Bir bardak su ister misiniz Bay A?” Hayır bayım, ben hiç su

içmem. Sadece şampuan istiyorum. “Elbette efendim, siz çıkın ben hemen gönderirim.” Elini önündeki çana tam vuracakken durduruyorum. Şimdi yemek salonuna iniyorum, acele etmeyin, diyorum.

Lobiden sarhoş halde geçip dipteki merdivenlere ulaşıyorum. Pardon bayım, çok yorgunum da! Mini bardaki iki garson bana mı gülüyor? Çarptığım ve özür dilediğim şeyin kocaman metal bir kutu olduğunu ne zaman anlıyorum? Ben de onlara gülümsüyorum. Alt kata inen merdivenler gıcırıyor. Yemek salonu yüzyılın başında kalmış bir tren vagonu gibi uzuyor. Şükür ki vagonda sadece 3 kişi var. 2’si uzak bir masada karşılıklı oturuyor. Kalan tek kişi Z olmalı. Merdivene dönük yüzü bana mı gülümsüyor? Canım Z! Canım Z! İşte gene yanındayım. Sandalyeyi çekip karşısına oturuyorum. Olympus’umu boynumdan çıkarıp masaya koyuyorum. “Nerede kaldın A? Tütün yaprağı toplamaya gittin sandım?” Koşarken tütün yaprağı oldum Z, o yüzden geciktim. Narcissus poeticus’ları uzatıyorum. “Benim için mi bunlar A?” Elbette senin için Z. Gülümsüyor. “Böylece esrar kokusu dışarıdan duyulmaz A,” diyor, “çok iyi etmişsin.” Ben de öyle düşündüm Z, diyorum. “Neydi bunların adı A?” Nergis Z. Şairin nergisi. Hatta biraz zorlarsak bataklık nergisi bile diyebiliriz, diyorum. Gülümsüyorum. “Hayır, nergis değil bunların adı,” diyor. Nergis Z. En sevdiğim çiçek. İmkânsız kış çiçeği bunlar. Ama iyi ki imkânlılar Z. Şu kokuya bak! “Evet, çok güzel kokuyorlar.” Gülümsüyor uykulu gözleri. Başını hafifçe öne eğiyor ve çiçeklerimi kokluyor. Sağ yanağını alnından başlayarak boydan boya kat eden eğri hançerin sivri uçları, alt dudakıyla çenesi arasına deşiyor. Tanrım! Ne kadar güzel! Adı neydi ki bunların diye düşünüyor hâlâ? Nergis Z, diyorum içimden, nergis bunlar. Dudak büküyor çiçeğin adına ve böylece imkânlı hayatına inanmış görünmüyor niyeyse! Sen bir şeyler yedin mi Z, diyorum? “Hı hı!” diyor. Nergisleri masanın üzerine bırakıyor. İyi etmiş-

sin Z. Peynirli menemenden çok az yemiştin. Oysa çok seversin? “Sabah sabah pek iştahım olmuyor bayım.” Sahiden mi Z? “Hadi sen de bir şeyler al kendine. Bak her şey orada, açık büfe.” Çay taze mi Z? “İdare eder B.” Bir bardak çay alayım o halde. İşyerleri için icat edilmiş, birinden sıcak su diğerinden dem akan iki musluklu kazan demlikteki çay berbat kokuyor. Hotel Belle Vue’ye yakışmayan ilk ayrıntı diye kişniyorum içimden. Her şeyin ziyan olacağıнын bayat işareti mi yoksa? Bir bardak doldurup Z’nin yanına dönüyorum. Büfeden bir meyve bıçağı aldım Z, odaya götürelim. Şarabı açabilmek için, diyorum. “Ah evet,” diyor, “nasıl unuttum tirbuşonu!” Hınzırca gülümsüyor. Anlamıyorum. Ben de İsviçre çakımı unuttum, üzülme Z, diyorum. Aslında banyodaki lavabonun musluğu eski tip ince musluklardan olsaydı, şişeyi ağzına dayayıp mantarı kolayca içine ittirebilirdim Z. Ama banyodaki her şey gibi armatürler de çok lüks. “Meyve bıçağı da işe yarar, değil mi A?” Hınzırca gülümsüyor. Anlamıyorum. Yarar Z. Çay berbatmış Z. “Haklısın A.” Yorgun görünüyorsun Z? “Gece çok az uyudum A. Hayat Bilgisi ödevimi yetiştirmem gerekiyordu. Neredeyse sabahladım.” Hani mükemmel zamanlamaydı Z? “Mükemmel A, inan mükemmel. Tadını çıkaralım, lütfen tadını çıkaralım!” Hı hı. Gözlerimi Z’nin yüzünden ve memelerinden çekiyor ve bırakıyorum, gözlerim serbest kalınca yemekli vagonu geziyorlar. Ama bu vagona, otelin o eski şaşalı günlerinden geriye pek bir şey kalmamış, gözlerim bomboş dönüyorlar. Sanayi tipi demlikten belli ya! Bu kat, bu özensiz bodrum kat, binaya sonradan eklenmiş gibi, çağın berbat özlemine yansıtıyor. Gözlerim yeniden Z’nin dudaklarına konuyor. “Otelde çok kişi yok sanki A.” Hı hı. Eski günlerin coşkusunu yitirmiş sanki Z. “Belki yitirmemiştir A.” İyi ki geldim Z. “İyi ki geldin A.” Çok heyecanlıyım Z. Kitabımı sana okuyacağım. “Kimseye okumadın mı benden önce?” Kendime bile okumadım Z. Vaktim yoktu. Gülümsüyorum. O da gülümsü-

yor. Bembeyaz elleriyle uzanıp simsiyah ellerimi tutuyor. 16 Kasım'dan 17 Aralık'a kadar hiç durmadan yazdım Z. Araba kullanırken bile yazdım, düş görürken bile yazdım. Ellerimi ellerinin içinde sıkıyor. Sevgi işareti mi bu? Öyle olmalı ama neden anımsamıyorum? "Muazzam bir deneyim olmalı A!" diyor. Sanırım öyle Z, diyorum. Eksik ama muazzam. Neden böyle hissediyorsun A, diye sormasını bekliyorum. Ama sormuyor. Sorsa ne derim ki? Sadece bilmiyorum. Sözcüklerin ve bildiğim dünyanın bittiğini sandım, cep telefonumu kapattım, tabutuma uzanıp iki saat daha bekledim ve dalgın bir mumya gibi otobüse bindim. Aklımda Z, fikrimde Z. Gönlümde, gözlerimde, gözkapaklarımda, burnumda, tenimde, ağızımda: varoluşum Z. İyi ki geldim Z, diyorum. Gülümsüyorum. "Evet A, iyi ki geldin," diyor. O da gülümsüyor. Ellerimi ellerinin içinde sıcak sıkıyor. Tadını çıkaralım öyleyse. Ben çok heyecanlıyım Z. "Ben de A, ben de çok heyecanlıyım." Bir çay daha alalım mı Z? "Alalım A." Almayalım Z. "Almayalım tatlım." Hemen çıkalım ve okumaya başlayalım Z. Ben çok heyecanlıyım. "Hadi kalkalım öyleyse. Hemen okumaya başlayalım."

Gıncırdayan merdivenleri çıkıyoruz ve resepsiyon, asansör ve lobi katına ulaşıyoruz. Z, 2 adım önümde yürüyor. Mini bardaki garsonlardan çiçekler için bir bardak istiyorum. Sapları uzun olduğundan bira bardağında karar kılıyorum. Z asansöre yöneliyor. Dur Z, dur! Şöyle bir lobiye bakalım. "Bakalım A." Otele girdiğimden beri yüzüm bu yöne ilk kez dönük olduğundan, karşı duvardaki kocaman kütüphaneyi ilk kez fark ediyorum. Bak Z, bak! Ve koltuklarda uyuyakalmış okurları görür görmez lobiyi eski bir fotoğrafa benzetiyorum. Bay ES'nin bir fotoğrafına. "Hişşşt! Sessiz olalım." Olalım Z. Öyleyse bir süre fısıltıyla konuşacağız. Az önce çarptığım antika metal kutunun yeri değişmiş. Merdivenlerin dibindeki mini barın önünden okuma salonu diyebileceğimiz lobiye gelmiş. Şimdi kütüphanenin önünde, kendi kadar kocaman bir saatle

yan yana duruyor. Sanırım tekerlekleri var Z. “Evet var A. Ama daha sessiz konuşalım.” Tamam Z. Bak Z! Önce şuraya bak. En önde yan yana 3 koltuk var. Sol baştaki koltukla ortadaki koltuk arasında ayaklı bir abajur. Şimdi böyleleri yok. Bir insan boyu yükseklikten 2 koltuğu ve içinde uyuyan ruhları sarı sarı aydınlatmıyor, çünkü kapalı. Abajur kısmı, 1 metre çapında yuvarlak hasır ya da bez bir lamba. Lambanın hasır ya da bez kasnağının eni 20 santimetre kadar. En sağdaki 3. koltuğun ve içinde uyuyan ruhun sağındaysa bir sehpa var. Bu oturma grubunun önündeyse mecburen daha büyük bir sehpa var. Çünkü ortada duruyor. Sehpaların üstü gazete ve kitapla dolu. Okunuyor, göz atılıyor, bakılıyor, bırakılıyor. Ortadaki dişi ruh, başını sağ yanına, lambaya doğru bükmüş, başı koltuğun kenarına yaslı uyuyor. Sol bacağını sağ bacağının üstüne atmış ve az önce okuyor olduğu gazete yarısından katlanmış şekilde eteğinin üzerinde duruyor. Gazetenin diğer ucu göğüslerini örtüyor ve kadının eğik başındaki burnu sanki gazetede ki bir cümleyi kokluyor. Abajurun diğer yanındaki ruh da başını koltuğa dayamış, ama sol dirseğini koltuğun kenarlığına yasladığından başı omzuna da yaslanmış biraz. Bu ruh erkek. Sağ eli, mecalsiz eli, önüne sarkmış ve görebilsek organı diyebileceğimiz organını pantolonunun üzerinden hafifçe kavramış. Diğer baştaki ruh da erkek. Onun uyuma pozisyonu da kadıninkiyle aynı. Sadece üzerinde gazete yok ve ellerini göğsünde kavuşturmuş. Erkekler takım elbiseli ve kravatlı. “Ama bu gazeteler çok eski A! Yüzlerce yıllık?” Kitaplar da öyle Z! Koltukların ve abajurun önünde yan yana ve diklemesine durdukları büyük kütüphane duvar boyunca geriye doğru devam ediyor ve duvarla birlikte sağa dönüyor. Şimdi kütüphaneyle koltuklar paralel konumda ama aralarında hiç yoksa 3+2 metre var. Duvarın ve kütüphanenin döndüğü köşede aynı abajurdan bir tane daha var ve abajurla kütüphane arasında da tahta bir merdiven. Abajurun yanında, uyuyan ruhların otur-

duğu büyük ve rahat koltukların aynısından bir tane daha. Bu en dipteki koltukta fotoğrafa hâkim konumda oturan ve başının çevresi bir haleyle bulanıklaşmış uyanık adam, hepimizin, tüm dünyalının büyük büyük amcası Bay SF'ye ya da Bay VİL'ye benziyor. Ama fotoğrafta, burada değil. Lobideki bu koltuk boş. Fotoğraf siyah beyaz, yerler kıpkırmızı halı.

“Çarptım dediğin kutu bir müzik kutusuymuş A ve gerçek bir antika! Aslında kutu kelimesi hafif, bu bir makine.” Yanındaki takvimli saat de öyle Z. Z elindeki nergisleri kutunun üzerine bırakıyor ve boynumdaki fotoğraf makinesine uzanıyor, makineyi alıyor. Benim ilgimi müzik kutusunun yanındaki esrarlı zaman oyuncağı daha çok çekiyor. National marka dev takvimli saat ahşaptan oyulmuş ve yekpare cevizden bu dev oyuncağın üstteki mahfazasının tam ortasına yerleştirilmiş saati tam tamına akşam, akşamüzeri ya da öğleden sonra altıyı çeyrek geçe durmuş. 6 rakamının hemen altında, kare biçimindeki çerçevenin üst yarısının, yani akreple yelkovanın uçlarından birleştiği göbekte saatin ve 12 rakamının üst sınırı arasında kalan bölmenin tam ortasında, 2 satır halinde okunan National Time Recorder Co. Ltd. yazısından çok daha küçük harflerle Made in England yazıyor. Yıpranmış yekpare cevizin alt mahfazasına, dev oyuncağın adı bir kez daha ama büyük metal harflerle çakılmış. Onun da altına metal bir plaka vidalanmış ve plakanın üzerinde bir takvim var. Takvimin rakamları, kumarhanelerdeki şans makinelerinin kollarına benzeyen şu küçük kol yardımıyla değiştiriliyor olsa gerek Z. “Bu şarkılar da çok eski olmalı A, hiçbirinin ismini duymadım daha önce!” Takvimdeki tarihi okuyorum. Kasım 1838. Gün kısmı kör bir dilencinin gözleri gibi bakıyor. Öyleyse günün bir önemi yok. Ama günsüz de olsa bu tarihin de belleğimde bir izi yok! Makineyi fotoğraflayan Z'ye bakıyorum. Şarkı adlarını listele-yen ekranın da fotoğrafını çekseydin Z, diyorum. “Çektim A,” diyor, “2 kere çektim.” Odada bakarız o zaman. “Keşke çalışı-

yor olsaydı A.” “Çalışıyor matmazel.” Kullanılıyor mu yani diyorum fıslıtyla? Otelde görevli temizlikçi kadınlardan biri sanırım. Giysisinden ve malzemelerinden belli, yüzünden değil. “Evet bayım,” diyor fıslıtyla, “hem çalışıyor hem de kullanılıyor.” Sonra izin istiyor. Kenara çekiliyorum ve kadın saatin tozunu almaya başlıyor. Yakasında ismini taşıyor: Lothar! Neden kadın bir erkek ismi taşıyor? Yanlış ceketi mi giymiş? Maria Rilke’nin tersi gibi mi? Bu çok tuhaf okuma salonunun ya da lobinin ortasında ne aradığımızı bilmeden birkaç saniye daha dikilip temizlikçiyi seyrediyoruz. Gerçek bir manzara seyretmeye ilk susayan Z’nin gözleri oluyor. “Bu müzikhol çok yorucu B,” diyor, “hadi odamıza çıkalım bayım ve hemen okumaya başlayalım.” Çıkalım Z, zaten ben çok heyecanlıyım...

Bay GFPF v H gibi ben de zamanımın iç mekânında, mekânımın dış zamanında onlara 2 lunapark koltuğu ya da 1 sanatoryum yatağı sunacak, gerçek bir deneyimin verdiği ani ürpertiyle, yokoluşun cinnetini ve üremenin esrikliğini sarhoşluğun esrarlı aydınlığında yaşatacağım. Beni daha önce ziyaret eden bir sürü kentli kör züppeden esirgediğim ruhumu, ruhumun tüm zenginliğini, bu iki dışı bakan ve iki erkek gören göze, ya da tersi, hahahaha, Kral öldü diye bağırان, deneyime aç ve yaşamaya arzulu bu iki cesur çocuğa, tüm geçmişimle ve konforumla birlikte cömertçe sunacağım. Karleoparı’na sorulan soru hiç kuşkusuz yersizdi ve dikkat ettiyseniz o da yanıt vermedi. Çünkü zaman ve mekân, son ana kadar, ömrü boyunca nihai deneyime hazırlık yapmış kişinin gözlerinde birikti. Ve oteller dışıdır, odaları erkek. Hahahaha! Ya da tam tersi. Odaları dışıdır, oteller erkek. Ve Bayan SS’nin dediği gibi, »okumanın ve içedönüklüğün ayaklar altına alındığı bu çağda edebiyat özgürlüğün ta kendisidir.« Ben, Hotel Belle Vue’nün 312 numaralı odası. Bay A ile Matmazel Z, 19 Aralık 2008 günü bu odada kaldılar. Öykümüzün kahramanları okumaya başlamadan önce, izin verin kendimi tanıtayım.

Elinize kalem kâğıt alıp kocaman bir kare çizin. Karenin sağ üst köşesinden, 2 dış kenarı kocaman karenin yani benim kenarlarım olan küçücük bir kareyi kesip çıkarın. Karenin sağ alt köşesinden de daha küçük bir üçgen kesip çıkarın, bu minik üçgenin de 2 dış kenarı benim farazi kenarlarım. Geometrimi yamultan bu çıkıntılar ya da girintiler benim isteğim değil, mimari bir zorunluluk. İç mekânımın kusursuz kare şeklinin bozulduğu bu sağ kenarımda boydan boya ama 2 parça halinde pencerelerim var. Unutmadan, sağ üst köşemde, içeriye doğru giren kare çıkıntısının pencereye dik olan kenarının tam ortasında ve sağ alt köşemdeki üçgenin hipotenüsünün büyük pencereye bitişik tarafında, birer tane ince uzun perde daha var, ama bunlar gerçekten işlevsiz ve yıllardır kimse bu ince pencerelerimi örten ince uzun ve ağır bordo perdelerimi açtığını görmedim. Bir tek bu sabah, o da sadece bir kez, Bay A'nın, farazi üçgenin eğimli kenarındaki ince uzun perdemini açtığını ve bir süre alt kat balkonundaki taş kadınları dikizlediğine şahit oldum. Bu süre boyunca da sağ dizini perdemin ve pencereimin hemen önündeki 2 sandalyeden soldakine dayadı. Kusurlu kareye yani bana sol alt köşemdeki kapımdan girdiğinizde, 3+3+1 metre sonra solda bir kapı daha var, burası banyonun kapısı. Banyoyu kendimden ayırdığımı sanmayın, ama asıl iç mekânımın antika ruhu ve tarihsel bağlamı içinde düşünülemez kadar konforlu orası. Her neyse. Kapımdan girdiğinizde, hemen sağımda bir komodin, onun sağında 2 kişilik bir yatak var. Sonra bir komodin ve ondan da sonra bir yatak daha. Komodinlerin üzerinde, ikisi de birbirinden güzel, birbirinden antika 2 abajur. Pencereye yakın olan yatağı kahramanlarımız hiç kullanmadı. Bir yatak olarak hiç kullanmadılar. Bu tek kişilik yataktan sonra hayali dik üçgenin uzun kenarı, yani hipotenüsü geliyor ki, onun da önünde gene hiç kullanmadıkları, hatta ellerini bile sürmedikleri 2 sandalyem yan yana duruyor. Dikkatli okurun gözünden kaçmamış-

tır. Daha birkaç cümle önce Bay A'nın bu sandalyelerden soldakini kullandığını söyledim. Ama elini değil dizini sürdü. Hahahaha! Şimdi sıra pencereci duvarımda. Cam bel hizasından başlıyor ve belin altından zemine kadar inen bölümde kalori fer peteklerim duruyor, döküm ve 2 tane, daha önce bahsi geçmiş olmalı. Taze kan kırmızısı ya da vişne rengi perdelerimi pencerelerimin kenarlarına kadar çekti konuklarım. Ama tül perdemden söz etmediler. Evet, limon sarısından açık simli tüllerim de var. Ve tüller, gece değil ama gündüz çok önemlidir. Aslında, tavana yakın bir yerde kendi içine sarılmış duran kırmızı stor perdelerimi de gece fark ettiler. Ama neyse, zaten onları da hiç kullanmadılar. Duvarımı hizalayıp, ya da yaslanır gibi ona, sola doğru devam edelim. Şimdi o küçük, ama üçgenden büyük kare çıkıntıya geldik. Pencereden 90 derece dönünce, yani kare çıkıntının pencereci dik olan kenarının ve o işlevsiz pencerenin ve incecik perdenin tam önünde, 35 ekran bir televizyon küçük bir dolabın üzerinde duruyor ve kapaklı dolabın içinde, TV gibi onun da bahsi geçti, mini buzdolabım var. Bu çıkıntıda ilerleyip sağa dönünce, bu kenar bir girinti gibi duruyor şimdi, eni tam bu girintiye göre olan bir kanep, yuvasını bulmuş anne kuş gibi, başını yasladığı girintiden banyo kapısına doğru uzanıyor. Kırmızıya çalan bal rengi bu kanep bol yastıklı ve yumuşacık, sevmek için ideal. İsterseniz biz ona divan diyelim. Divanın hemen önünde, okumaya yetecek uzunlukta ve genişlikte oval bir sehpa. Üzerinde bir örtü. Kırmızı, arı peteği rengi, yeşil, mor renklerin ve tonlarının aceleyle birbirine karıştırıldığı basit bir şey. İç mekânıma hiç düşünülmeden yerleştirilmiş tek eşya. Bir ara kaldırıp atmalı onu. Bu okuma salonunu tamamlayan 2 koltuktan 1 tanesi sehpanın uzun kenarında, yani divanın tam karşısında duruyor, koltuğun 1+1 metre arkadaysa yatak yatıyor. Diğer koltuk, divana oturduğunuzda oval sehpanın sağ kenarında. Neden şaşkırdınız? Ovalin de kenarları olur. Ama koltuk-

lardan bu ikincisinin yerini Bay A kahvaltıdan döndükten sonra değiştirdi. Yani birazdan değiştirecek. Dizini arpınca. Onu sehpanın diğer tarafına, sırtı pencereye dönük Şekilde, sehpayla televizyon arasındaki atıl alana yerleştirdi. Birazdan. Tek bir yer değiştirme i meknımda hatırı sayılır bir boşluk, banyo kapısıyla yatak arasında küçük bir dans pisti kadar bir alan yarattı denebilir. Hatta otlak ve taze su var; eğer savaşılacaksa, ki bu kaçınılmaz, tahminen 8 süvarinin manevra yapabileceği kadar geniş bir alan. Sarhoş bakmak böyle bir Şey olmalı? Merak etmeyin. Hayat yola sokar. Duydunuz mu? Bu 3 kelimelik kısa cümle bu haliyle ne kadar kaba. Oysa, hayat bir yola sokar demiş olsaydım, 1 sözcük tüm içeriği değiştirebilir, kastı ortadan kaldıracaktı. Gene de zarif olmak gerek, her zaman. Hayat bir yola sokar. Her neyse. Divandan sonra 1 metre kadar bir boşluk ve boşlukla banyo kapısı arasında, üzerinde aynası olan küçük bir dolap. Dönelim, banyoya girmeyelim ve i meknımdaki geometrik turumuzu banyo kapımıyla giriş kapıma doğru tamamlayalım. Bu duvarımda, önce ince uzun küçük bir raf var, üzerine ıvır zıvır koymak için ideal, banyo kapısının hemen bu yanında ve yüksekliği kahramanlarımızın göğsü hizasında. Bu arada Bay A ile Matmazel Z hemen hemen aynı boydalar. Bu dolabın bitişiğinde ise odamın en büyük ve zarif eşyası: gardırop. Gardıropla kapım arasındaysa gene küçük bir dolap. Belki de iki. Bunların yüksekliği bel hizasına bile gelmiyor. İlk tur bitti. Şimdi bir tur daha atalım ve pencerelerim, perdelerim ve tavan sslemelerimle ilgili detayları tamamlayalım. Kornişlerin nn kapatan ve su içmek için açılmış iki avucun tersi gibi iki parçadan oluşan tavan sslemelerim, pencerelerden sonra tüm odayı çepeçevre dolaşıyor. Bu kartonpiyerin bir karış enindeki alt kısmında buz yeşili, gülkurusu ve taze başak sarısı hâkim. Kartonpiyerin tavanla birleştiği, hatta tavanda yol alan eğimli üst kısmıysa, alttaki alçı Őeridin yarısı eninde ve bu bordo Őeridin tavana değen uçları

altın suyuna batırılmış bir kilimin saçakları gibi. Büyük pence-
relerimin Haliç'i seyrettiği duvarda, kartonpiyerin arkasından
sarkan farbala pencere boyunca uzanıyor. 2 karış enindeki bu
fırfır morarmış vişne perdelerin kadife kumaşından, ama uçları
koyu altın suyuna daldırılmış, 10 santimetre kadar. Âlâ! Ah-
şap eşyalarımın tümünün, komodinlerin, gardırobun, diğer
dolapların, ya da ahşap ve kumaş karışımı koltukların, sandal-
yelerin gerçek birer antika olduğunu söylememe gerek yok sa-
nırım. Unutmadan; koltukların, sandalyelerin, yatak örtüleri-
nin kumaşlarındaki hâkim renk kırmızı, içinde kan olan kırmızı
ama. Daha iyisi, aylak ve melankolik ülkemin en asil üzümü
Öküzgözü tanelerinden yapılan ve romantik kader anları için
yıllandırılan şarap rengi. Divan da antika sayılır, hatta antika,
çoktan tedavülden kalkmış sapkın bir nesne. Daha duvarlarımı
anlatacağım. Ama önce odanın kalanı: Matmazel Z, odayı ilk
gördüğünde içime kot pantolonla girdiği için utanmış, "Keşke
elbise giyseydim A! Tam bir matmazel olurdum o zaman, ah
keşke, ah keşke!" demiş, lal rengi halımın üzerinde sevinçten
deliler gibi tepinmişti. Saydam ve parlak rengi gibi kendisi de
billurlaşmış bir alüminyum oksidi olsa, halımın bez pabuçların
içindeki bu zarif ayakları hemen o an kesmemesi için çok
duygusuz olması gerekirdi. Ama yatak son moda, çağın tüm
iletişimsizliğinin nedeni, hahahaha! İkiz yatak. Abarttım bili-
yorum. Ama çok rahat. Zaten kan rengi örtüler moda yatağı
gizliyor. Hahahaha! Şimdi sıra rötuşlara geldi. Birkaç fırça
darbesiyle resim tamamlansın ki kitabı nasıl bir yangının orta-
sında okuyacağınızı gözünüz kapalı hayal edebilirsiniz. İnanın ba-
na, hayal de tecrübe edilebilir. Ama çok, çok tehlikelidir! Her
neyse. Duvarlarım altın tozuna narçiçeği damlatılmış kâğıtla
kaplı. Duvar kâğıtlarında, aralarında sırayla 15 ve 10 santimet-
relik mesafeler olan, boydan boya dik çizgiler hayal edin. Bu
paralel çizgiler dalgaya düşmüş gözün seksek oynaması için
biçilmiş kaftan. Hahahaha! Geniş olan sütunda baklava dilim-

leri yukardan aŖađıya iniyor ama aralarında, iki dilimin uçlarının arasında, yuvarlak iek çemberleri var. Çember yuvarlak olur zaten. Hahahaha! Ve bu desenlerde, dediğim gibi, galibarda hâkim. İnce sütunlardaki süslemeler ise daha mütevazı ve altın tozuna çok daha az narçiçeği damlatılmış. İnce ve zarif izgileriyle, Haliç'in üzerinde sabahtan beri sallanan bulutların saçaklarına benziyorlar. Yatakların ve komodinlerin yaslandığı duvarıma dönelim. Burası tam bir tiyatro sahnesi gibi. Kenarlara toplanmış Ŗarap rengi ağır kadife perdeler bellerinden kuŖaklarla bağlanmış ve bu halleriyle ayakta karŖılıklı duran göbekli 2 uŖađı andırıyor. Bu çerçeveyi, 2 karıŖ enindeki aynı farbala yatay olarak tamamlıyor. Ama bu kez kartonpiyerle arasında 1 karıŖ mesafe var. Gelelim sahnenin içine. YaklaŖık 1 metre yüksekliğindeki ahŖap yatak baŖları perdenin kumaŖıyla kaplanmış ve yaslandıkları duvarda sahnenin içine, yukarıya doğru uzanıyorlar. Üzerlerine, eski eliŖi yorganlardaki gibi, bir sürü düğme dikilmiş. Yatak baŖlarının üst kısımları, ortada bombe yapıyor. Bu bombelerin tam üzerine gelecek Ŗekilde, duvara 2 tane aplik monte edilmiş. Bu lambalarım çok zarif. Aman ha! Cam kısımları kazara kırılrsa, en iyi ihtimalle muadillerini bulabilmem için İstanbul'un tüm antikacılarını dolaŖmam gerekebilir. Bu apliklerle, daha önce sözünü ettiğim ve yatakların ortasındaki komodinin üzerinde duran antika abajur, konumları itibariyle ters bir piramidin köŖelerinde duruyorlar. Ve unutmadan, tüm ampullerimin yaydığı, yumuŖak sarı ıŖık: mutluluğun hazin rengi. Mutluluk olsun da hazin olsun, nasılsa içinde bin bir vaat pusuya yatmış bekliyor! Büyük yatağın diğer baŖında, kapımın kenarında duran komodinin üzerindeki antika abajursa, gerektiğinde sahneye sağdaki uŖađın tam göbeğinin altından ıŖık tutuyor. Evet, sahne duvarın kalan boŖluđunda, üst kenarı perdeden var edilmiş kadrâjın farbalasının 4 parmak altından baŖlayan, alt kenarıysa ortadaki komodinin üzerindeki abajurun üzerine kadar inen bir ereve

asılı. Bu büyük dikdörtgen çerçevenin sağ ve sol kenarları ise neredeyse apliklere değiyor. Bu bir resim. Ve enli ahşap çerçevesi çok süslü, ağdalı. İçinde 9 tane at yaşıyor. 3'ü beyaz, 5'i kahverengi, 1'i de beyaz deri üzerinde kahverengi lekeli. Koşuyorlar. Üzerlerinden binicilerini, eğerlerini ve ağızlarından gemlerini ve dizginlerini fırlatıp atmışlar. Çırılçıplaklar. Yeleleri rüzgârda dalgalanıyor. Dinelmiş kuyrukları havaya ve sineklere tokatlar atıyor. Günbatımının gökyüzünü kızıla boyamaya hazırlandığı bir kır parçasında koşarlarken öyle sevinçliler ki, sanırım savaştan kaçmışlar. Bay A'nın yağlıboya tabloyu ilk gördüğünde içinden söylediği dizeler bu atmosferi tamamlıyor: »Sakat atları, mutsuz kılıçları. Eve dönen tükenmiş orduların, ateşkesten önce çekildiği için yaylar, düşeceğe yere ağlayan okları.« Irmağa henüz girmiş ya da girmek üzereler, ayakları etrafa sular sıçratıyor. Farkındayım elbette. Duvarı nem, yiğidi gam öldürür. Ama bunlar at! Kışnemeleri geliyor mu kulağınıza? Hahahaha! Şimdi Axioidea ya da Zygaenoidea familyasından bir kral kelebeği kozası olun, kozanız çatlasın ve orta yaşı olarak çıkın kuyunuzdan. Şimdi bir pervane olun ve tavanımdan sarkan antika avizeme doğru uçun deseydim, Hesperioidea ya da Papilionoidea familyasından söz ederdim. Bereket versin kendimi size gündüz gözüyle tanıtıyorum ve bu serin ışık iç mekânıma sadece pencerelerimden giriyor. Hahahaha! Karşı duvarı, yani divanın ve okumanın gerçekleşeceği oval masanın ardındaki duvarı görecek şekilde, avizemin 3 lambasından birinin tepesine konun. Tamam mı, kondunuz mu? Divanın sırtını yasladığı duvarımdaki 2 çerçeveyi görüyor musunuz? Divanın hemen üzerinde asılılar, sağdaki küçük olanı biraz aşağıda. Ve aralarında 3+3 şeritlik mesafe var. Duvar kâğıdı şeritleri hani! Daha önce sütun mu demiştim! Öyleyse 3 ince 3 kalın ya da geniş sütunluk mesafe. Uçun ve divana konun şimdi de. Hayır, klimanın üzerine demedim. Divana dedim. Oradan göremezsiniz. Biliyorum, pike yapamaz-

sınız. Atlayın o zaman. Ama yüzünüzü tekrar duvara dönün. Şimdi oldu. Bu iyi, öyle kalın. Çerçevelerin ortasındaki geniş sütunun tam ortasına ama biraz daha yükseğe asılmış ve çerçevelerin arasına doğru sarkan nazar boncuklu küçük süsleme ne kadar ironik öyle değil mi? Bu iki çerçevenin içindeyse, yüzyıldır pulkanatlı dostlarım yaşıyor! Soldakinde 12, sağdakinde 8 canlar. Ne var ki, bilinen 150 bin kadar Lepidoptera ya da kelebek takımının kanatlı fertleri içinde her birinin adını aklımda tutamıyorum. Ben çok yaşlıyım. Bunu unutun, yaşımı yani. Pulkanatlı güzel yaratık! Zıpla şimdi, küçük çerçevenin tam önüne. Havaya tutun. Bak. İyi bak. Simsiyah zemini güneş kırmızısı dallarla aşılannmış kanatlarının kenarları bembeyaz pudra noktacıklarla dantel gibi işlenmiş çırılçıplak tüylü kral kelebeği! Sana söylüyorum. Kendini tanıdın mı? Hayır mı? Yardımcı olmamı ister misin? Oku o zaman, 8 kardeşi yan yana, alt alta dizmiş Koleksiyoncu'nun çerçevenin en altına 3 satır halinde minicik harflerle yazdığını: »Onda neyin eksik olduğu iyice ortaya çıkıyordu; onu yetersiz yapan günaha inanmamasıydı. Henry günahın yaşama meydan okumak anlamına geldiğini biliyordu; günah akılcılıktan uzak olmak değildi, bir cesaret ve hayal gücü edimiydi.« Bırakın koleksiyoncunun kim olduğunu! Bunun bir önemi yok.

Beni daha önce ziyaret eden bir sürü kentli kör züppe demiştim ya hani, az daha unutuyordum. 1998 yılının Mart ayıydı, hem sokak hem de zavallı ev kedilerinin kanlarındaki isyan ateşi o vakitler yılın hep 31 çeken bu 3. dert ayında alevleniyordu hâlâ, yani doğanın kayma düzlemleri henüz deprem yasalarına tabiiydi ve küresel ısınma evrenin DNA'sı üzerinde şimdiki kadar etki ve yetki sahibi değildi. Ayın beşinde, sabah 11'e doğru iki çaylak ruh konuğum oldu. Biri erkek biri dişi. Uzun ve dağınık saçları ve bol metal aksesuarlarıyla çiçek çocuklarına benzediklerini sanıyorlardı. Aslında benziyorlardı ama zaman mekâna mekân da zamana sırtını döneli 8 yıl ol-

muştı ve artık erkek çiçeklerin bile gözleri sürmeliydi. Gündelik Hayatın Keşfi gibi hiç basılamayan çünkü düzeltisi hiç bitmeyen, çünkü daha adıyla kaybetmiş bir kitap; her yeni günde yeni şeyler keşfetmesi kaçınılmaz insan ve yazar da insan düzeltmen de... Ne diyordum ben? Evet, 5 Mart 1998 Perşembe günü sabah saat 11'de konuklarımı ağırlamaya başladım. Gözlerimi üzerlerine diktim ve her yerlerini didik didik ettim. Bu hiç zor olmadı. İç mekânıma girer girmez soyundular ve saçları olmasa hiç düşünmeden derdim ki, çırılçıplaktılar. Akşama kadar seviştiler, uyudular, uyandılar, gene seviştiler, gene uyudular. Yani Bay A'nın aklından geçenin bir kısmı ya da çoğu! Ben onlardan daha çok yoruldu. Akşam olup da hava karardığında, birden 4 kişi oldular. Nereden geldiler, nasıl ettiler anımsamıyorum, ama artık 4 kişiydiler. Sanırım yorgunluktan 5 dakika kestirdiğim ana denk geldiler. Bu sabah Bay A'nın farazi üçgenin eğimli kenarındaki ince uzun perdeni açtığını ve bir süre alt kat balkonundaki taş kadınları dikizlediğine şahit oldum demiştim ya, işte o perdenin örttüğü işlevsiz pencerenin bir süre açık kaldığını hayal meyal hatırlıyorum. Uzun yıllar geçti üzerinden. Her neyse? Ben bir otel odasıym ve işim konuklarımı ağırlamak, ağırlarken dikizlemek ve ruhumun derinliklerini ve inceliklerini istediklerime gerektiği ya da gerekmediği kadar sunmak. Bu yeni gelen çiçek çiftte bol şekerleme ve bol esrar kokusu aldım. Yani bu paralı pullu gençlerin harman olmak gibi bir dertten haberleri bile yok. İyi ki yok. Hemen çantalar açıldı, önce kumanyalardaki sandviçler yendi, ardından biralar içildi. Konserin başlamasına yarım saat kala cigara mecliste dönmeye başladı. Gogo ve Henry, Gonca ve Mayın; dört beyaz çıplak ruh, ikisi divanda ikisi koltuklarda ve hepsinin ayakları sehpa. Esrarkeşin merdivenin ilk basamağındalar şimdi. Şekerlemeler ve biralar, parmakların öpücükler kondurduğu ayakların arasında. Cigara mecliste dönüyor, hiçbiri arak değil, hepsi geleceğin namuslu

siyasetçileri, bürokratları ya da emlakçileri. Ama aralarında kelebek yapan biri var. Kim o? Henry kapıya koşuyor, kapıyı açıyor ve toz oluyor, bir daha da geri gelmiyor. Ve diğer üçü öyle bir dalgaya düştü ki o akşam, ta Bostancı çadırındaki “Jimmy Page - Robert Plant” konserini benim iç mekânımdan bedava dinlediler. Gonca ve Mayın ikiz yatakta sarmaş dolaş ve çırılçıplak tüylü yatarken, kare çıkıntının hemen önüne, pencerenin dibine daha konser başlarken tek başına çömelen ve düşünen Gogo, ertesi sabah yedi sularında “Ben geldim!” diye ayağa kalktığında hâlâ sevgilisinin yokluğunu fark edememişti. Oysa esrarlı mekânımın kendi belleği var. Sarhoşluğun aydınlığında nesnelere anımsatır dalganın gelmek üzere ve gitmek üzere olduğunu. Hiç değilse dürter ya da göz kırpar. Nirvana gibi. Ama en başta dedim ya, demiş miydim, bu 4 ya da 3 konuğum yeterince mayalı değildi diye! 6 Mart Cuma öğleye doğru ceplerinde biletleri Bostancı çadırına doğru otelden ayrılırken, arkalarında tarihin malı olmuş bir kral keleşi bıraktıklarından hâlâ haberleri yoktu, hiçbir zaman da olamadı. Ama Bay A ile Matmazel Z, onlar doğuştan mayalı iki ruha sahip. Kulak kesilip dinleyince, sessiz bir şırıltıyla incecik yağın güz yağmuru gibi mutluluk vericiler; yapraklara, tozlara ve arılara...

Saat kaç Z? “Tam olarak 9 ¼ A.” Harika. Okumaya başlamak için mükemmel zamanlama. “Ama neden hâlâ fisiltıyla konuşuyorsun A?” Ya sen Z, sen neden fisıldyorsun? “Sizin yüzünüzden bayım.” Hahahahaha! Yüzünde şaşkın, ılık bir gülümseme; tarifi imkânsız gözlerinde, senin sayende A, sanırım hâlâ etki alanınız içindeyim bayım, demek isteyen su gibi suskun bir ifade. Asıl ben Z, asıl ben senin büyüğü halenin içindeyim ve yıllardır dışarı çıkamıyorum. Canım Z! Canım Z! Canım Z! Odamızın kapısını açıyorum, içeri adımımızı atar atmaz, sabahtan beri iç içe geçmiş, hiç ayrılmak istemezmiş gibi birbirine kenetlenmiş beyazımsı gri bulutlar, bulutların al-

tında her şeyiyle masal dinlemeye hazır, 1 saattir hiç kımıldamadan kahvaltıdan dönmemizi bekleyen eski İstanbul ve sakin mavi akan Haliç, gülümsüyor ikimize. “Hava ne güzel, öyle değil mi A?” Şahane Z. Hemen soyunmaya başlıyor, sanki buz müziği eşliğinde dans ediyor. İşe gri Converse ayakkabılarından ve kot pantolonundan kurtularak başlıyor. İkisi de halıda şimdi. Taba rengi kazağı ve gülkurusu külotuyla kalıyor. Bacakları çok beyaz, çok güzel. Gardıroptan çantasını alıyor ve küçük yatağın üzerinde içini boşaltıyor. Bir şişe Baron de Sillac, iç kısmı altın sarısı, üzeri pudralanmış gibi hafifçe küflenmiş kırık bir teker Camembert peyniri ve koca bir somun esmer köy ekmeği. O da ne? Bir de topuklu bir kadın ayakkabısı! Kıpkırmızı, ezilmiş vişnenin rengi. Tek, çift değil. Sanırım sağ. Çeyrek dilimi yenmiş Camembert özel ahşap kutusundan çıkarılmış ve şeffaf folyoyla sarılmış, ekmekse bir yüzünde jelatin pencere olan bir kesekâğında. Pabuç gece elbiselerinin altına göre, özel davetlerde giyilen türden. Topuğu incecik, upuzun, rahat 15 santim. Her birini beyaz avuçlarıyla sehpanın üzerine taşıyor, pabuç hariç, o yatağın şarabında kayboluyor. Hareketlerinde, paylaşılacak nesnelere dokunuşunda, telaşsız bir özen. Çoktan unuttuğum ama görür görmez çok özlediğimi, hep benimle olmasını istediğimi anımsadığım hürmet. Yangınımdan tek çıkış yolu olduğunu bildiğim fakat imkânsız harflerimle anlatamadığım dinginlik! Offfff!.. Boş çanta her seferinde küçük yatağın üstüne biraz daha yığılıyor. Onu seyretmek ne güzel! Matmazel Z. Dünyada çekilmek istediğim, dünyada yaşamak istediğim tek yer. Umarım hep böyle kalır! Biliyorum hep böyle kalacak. Onu hem seyrediyor hem taklit ediyorum. Oysa bunları yıllar önce yapmalıydım. Simsiyah Adidas ayakkabılarımdan kurtuluyorum, koyu gri yün çoraplarımdan da. Sonra nergislerin jelatinini açmaya başlıyorum, sehpayı hazinesiyle zenginleştiren sevgilim yanımda şimdi. Kırmızı halının üzerindeyiz. Ayakta. “İplerini

de çözsek mi A?” diyor. Çözelim diyorum. “Bunlara ne çok iplik sarıyorlar böyle A?” Şöyle açacaksın Z! Nergis demetlerini Z’ye emanet ediyorum. İpliklerini sen çözer misin? “Çözerim bayım.” Ben de şişeyi açayım. “Aç tatlım.” Gülümsüyoruz birbirimize. Onunki hınzırca. Anlamıyorum. Baron de Sillac’ın tıpası zahmetli. Bıçağa ve kaba elime direniyor. Bir türlü açılmıyor. “Dur, bekle,” diyor Z. Duruyorum. Sağ elinin uzun, beyaz ve kemikli işaret parmağıyla bir jest yapıyor. “Kendini yaralayacaksın.” Hınzırca gülümsüyor. “Tirbuşon getirdim,” diyor. Hani unutmuştun, diyorum? Yüzüme bakıyor ve hınzırca gülümsüyor. Tek kişilik yatağın üstünden topuklu ayakkabıyı alıyor. Şaşkınlıkla onu izliyorum. Yanıma geliyor, eğiliyor ve ezilmiş vişne rengi pabucu kıpkırmızı halının üstünde çıplak sağ ayağına geçiriyor. Sonra doğruluyor. “Şişeyi,” diyor, “halıya koy tatlım.” Koyuyorum. “Sıkıca tut.” Tutuyorum. Bembeyaz sol ayağını şişenin tam yanına, halıya basıyor. Sağ ayağını hafifçe kaldırıyor ve pabucunun incecik topuğunu tıpanın üzerine dikkatle yerleştiriyor. Bacaklarının güzelliğinden aklım şaşıyor. Hayranım, tirbuşonunuza hayranım matmazel, diyorum. Gerçekten hayranım. “Hazır mısın?” Hazırım. “Sıkı tut.” Tutuyorum. Yavaşça bastırıyor. Baron de Sillac’ın zahmetli tıpası, zahmetsizce boğazına kaçıyor. “Hahahaha.” Çok zekisin Z, diyorum. Fazlasıyla. “Biliyorum,” diyor, gülümsüyor. Sen son femme fatale’sin ve benim sevgilimsin, diyorum. “Abartma istersen,” diyor ve gözlerimin ta içine bakıyor.

Âlâ ve rânâ. Şarap serbest, nergisler serbest, ah ne güzel, ne güzel! Bira bardağı ve su, bana yitirdiğim nedenimi anımsatan parfümlü gözler: hooop! “Ben lenslerimi takayım artık A.” Tak güzelim, ben de seni beklerken pencerenin önünde bir sigara içeyim. Kapı çalınıyor. Hemen açıyorum. Bu sefer gelen Bay K değil. Yakasında başka isim yazıyor. “Şampuan istemişsiniz bayım.” Bir avuç dolusu minik şampuan poşetini uzatıyor. Teşekkür ederim Ludwig. “Bu benim işim bayım.” Gü-

lümsüyorum. Çanoğlanı gülümsemiyor. Ayaklarıma mı bakıyor! “Pantolonunuzun paçaları Bay A?” diyor. “Sanırım farkında değilsiniz, kan bulaşmış her ikisine de!” Kapıyı ne zaman kapatıyorum? Teşekkür ederim Bay L, inan anımsamıyorum. Avucumdaki poşetleri götürüp jakuzi küvetin başucuna koyuyorum. Z lenslerini takmaya çalışıyor. Yüzümdeki pudrayı henüz silemediğim için yüzüne bakmıyorum. Başımı yerden kaldırmadan banyodan çıkıyorum. Biliyorum ki çok sevinçli ve sevincini bozmak istemiyorum. Düşüncelere dalmış halde pencereye geliyorum. Halıdan mı bulaştı acaba? Saçmalama Bay A. Tül perdeyi kenara çekiyorum, bir sigara yakıyorum ve sessiz manzarayı seyre dalıyorum. Diklemesine duran tuvalin $\frac{3}{4}$ 'ünü bulutlar oluşturuyor, birbiri içine geçmiş beyazımsı gri bulutlar, bir tanesi siyah ve küçük, sanki yapıştırma gibi, yurtsuzluğu ve acı çektiği belli, bulutların altında eski İstanbul kalın bir çizgi gibi ve tuvalin kalanı Haliç. Ne zaman sokulmuş bulutların uykusuna bu ucu saçaklı hançer kırmızısı? Bilmiyorum. Kim bozmuş sabahtan beri kımiltısız, neredeyse siyah beyaz bakan resmi, Botticelli mi? Kıp kırmızı halıya basa basa pencerenin önüne geliyorum. Kurumuş kan rengi perdeler sonuna kadar açık. Pencereyi açmaya çalışıyorum. Pencere zaten açık. Kalorifer peteğine bacaklarımı, pervaza dirseklerimi yaslıyorum. Bir sigara yakıyor, manzarayı seyre dalıyorum. Pera Palas'ın arkasından geçiyor, sarayın bu haline o da acıyor. Kim mi? Haliç'in zamkı, İstanbul'un dudaklarının zamkına doğru ne güzel akıyor! Ne güzel karışacak, karışacağı yerde kim bilir nasıl tatlanacak! Duman gözlerime kaçıyor, yakıyor. Başımı caddeye doğru indiriyorum. Yüzümünden dökülen ne öyle, pudra mı, tebeşir tozu mu? Yüzümü dirseğimden büktüğüm sağ kolumla siliyorum. Koluma bulaşan korkuma üflüyorum. Yeniden aşağıya, caddeye eğiyorum başımı. Tam otelin girişine doğru akan bir kırmızılık? Bugün günlerden pazartesi mi Z. diye bağıryorum? Kırmızı pazartesi mi? “Bir da-

kika, lenslerimi takıp hemen geliyorum.” Şuna bak Z, caddede akan kana bak? “Bugün cuma,” diye sesleniyor. Sese doğru dönüyorum. İşte Z, geliyor, çok sevinçli görünüyor. “A, bunlar sahiden nergismiş!” diyor. “A, şimdi süper görüyorum.” Şuna bak Z, caddede akan kana bak? Z bakıyor, bacaklarının ön kısmı peteklere, çıplak hayal ettiğim çıplak sol bacağı sağ bacağıma değiyor, sıcacık. “Ah tatlım,” diyor, “sadece bir eşarp o, sadece kırmızı bir eşarp. Belki de otelde kalan biri pencereden düşürdü.”

Z sehpanın yanına gidiyor. “Peyniri ve ekmeği şimdilik dolaba kaldırıyorum,” diyor. Kaldır canım, sadece şarap içelim ve okuyalım. Çantamdan kitabımı çıkarıyorum, çok heyecanlıyım. Kitabı sehpanın üzerine koyuyorum. Z divana oturuyor, sonra bağdaş kuruyor, sonra kazağını ve siyah memeliğini çıkarıyor. “Sakıncası yok değil mi bayım!” Hınzır bir çocuk gibi gülümsüyor. Şimdi gri fanila tişörtüyle ve gülkurusu külotuyla yarı çıplak. Teni kadar ılık giysilerini etrafa savuruyor. Yumuşak divanda birkaç kez yaylanıyor, kısacık saçları da yaylanıyor, memeleri de, yüzündeki tebessüm de... Onu taklit ediyorum. Başka çarem yok sanıyorum. Sakıncası yoktur umarım? “Ah, ah!” Pantolonumun paçalarındaki kan halıda kayboluyor. Sağ ayağımı sallıyor, pantolonumu savuruyorum. Pantolon yatağın kenarına çarpıyor. Halıya kan damlıyor, halı damlaları bir yudumda içiyor. Sonra kazağını ve gömleğimi çıkarıyor, onları da savuruyorum. Kusursuz bir taklit yeteneğim var. Beyaz paçalı külotum ve atletimle, »yiğitliğin en büyük payı iyi ölmekse«, kaderin bu iyi ölümü bahşetmediği nefes nefese Bay P’ye benziyorum. Ne efsane yaratmak ne de efsane olmak istemiyorum. Ben sevişmek, sevişirken evrenin malı olmak, evrene karışmak istiyorum. Antik bir sevişme hayal ediyorum. Ve divanın karşısındaki koltuğa çöküyorum. “Yanıma gelmeyecek misin A? Eskiden yan yana okurduk.” Nasıl kalkayım, tir tir titriyorum. Kalkıp yanına oturuyorum. Ama otururken

dizimi diğer koltuğun ahşap kenarına çarpıyorum, canım bir an çok yanıyor. Hemen geçiyor. Koltuğu kucaklayıp sehpanın, ardında televizyonun durduğu diğer yanına taşıyorum. Koşarak ve halıya bata çıka Z'nin yanına dönüyorum, divana oturuyorum. Yaylanıyorum. Gülümsüyorsunuz. Ben de gülümsüyorum. Z solumda, ben onun sağındayım. Önümüzde oval sehpa, üzerinde kırmızı, arı peteği rengi, yeşil, mor renklerin ve tonlarının aceleyle birbirine karıştırıldığı batık örtü. Z hazır, bekliyor. Sehpanın üzeri kalabalık, bir şişe Baron de Sillac, bira bardağı içinde 2 demet nergis, Olympus dijital fotoğraf makinem, bir kül tablası, kitabım ve bir rulo tuvalet kâğıdı. Niyeyse ve nereden geldiyse? A, fotoğrafı unutmuşum! Yıllar, yıllar önce arkadaşım Bay B'nin evinde çektiğim fotoğraf. B'nin derviş hırkası olarak örmeye başladığı ama düşün sonunda ortaya beyaz bir yağmurluğun çıktığı, sonra B'nin yağmurluğu götürüp bembeyaz duvardaki çiviye astığı, asar asmaz, beyaz beyazın koynunda sevinçli bir kayboluş yaşarken, sehpanın üzerindeki dergilerden birinin kendini rulo şeklinde katlayıp yağmurluğun kapüşonuna yerleştiği ve nihayet benim bu siyah-beyaz peçeli balığı gözlerimden yakalayabildiğim fotoğraf: ilk bölümün tek görsel malzemesi. Kapıp geliyorum. Nereye koysam acaba? Şişeye yaslıyorum, vazgeçiyorum, fotoğraf makineme, orası da değil, sehpanın üzerine sırtüstü yatırıyorum, hayır, karşımızda durmalı, tanrıçanın »bir balığın tüm mimik ve jestlerine« sahip gözleri bize bakmalı. Öyleyse, nergislerin cam yatağına yaslamak en doğal. Tir tir titrediyemi, sadece bir kalpten ibaret kaldığımı sanıyorum. Biraz iplik kalmış Z, diyorum, gülümsüyorsunuz, evet evet, demetlerin birinin saplarında biraz iplik kalmış! “Hadi A, hadi başlayalım!” Bir kitaba nasıl başlanır ki? Bir kitabın kapağına korku ve titreme olmadan nasıl el sürülür? Şu an yanımda çıplak heyecanıyla bekleyen güzel tanrıça, tarihin şaşkın bir döneminde sadece susarak kendisini savunmak zorunda kalan kadın, eski sevgili

değil mi? Oysa ben ses dilenirken, n'olur bir yudum ses, diye ona yalvarırken... Ama savaş çoktan bitmiş, muharebe meydanında üzerime, yaralı olan tek askere, hâlâ alev topları fırlatan bu mancınık kim peki? Toprak Ana? Al sana ses, al bir daha, bir daha! Sıkma kendini Z. Ticari değeri epey yüksek, popüler ve iğne yapraklı türler içinde parlak koyu yeşilimsi-mavi yaprakları için yetiştirilen gösterişli peyzaj bitkisi mavi bir ladin gibi duygularını tutumlu kullanma. Tersine, iğne yaprakları sert ve batıcı, kozalakları fıçı biçiminde, bol reçineli ve düşünce kafa yaran cinsten esmer bir Toros sediri gibi 40 metre duygu yüklü ol, dağlara, vadilere, uçurumlara, her yere yayıl... Z'ye bunları demek istiyorum. Bu cümleleri önceden hazırladığım için kendimden utanmalı mıyım? Sadece yüzüne bakıp diyorum ki. Dinlerken sevinçten, zevkten ve acıdan çılgınlık atmanı istiyorum Z. "Olur bayım," diyor, gülümsüyor. "Önce bir yudum şaraba ne dersin?" Sen iç, ben senin ağzından içeceğim diyorum. Kederle içimden içime gülümsüyorum. Tir tir titrediğimi sanıyorum. Çıplak ayaklarım kıpkırmızı halıyı hissediyor, nergisler hapşırıyor ve kitabımın kapağına uzanıyorum. Kapağa dokunuyorum, omuriliğimden sırtıma bir kartopu yuvarlıyor bir hayvan. Elimi çığın altından güç bela çıkarıyorum, kapağı çeviriyorum. Ama neden açamıyorum? Kapak neden geri kapanıyor? Kitap bize bakıyor. Kapaktan yansıyan kimin ya da neyin yüzündeki şeytani gülümseme? Işıklar ve kapı kapalı. Sadece pencereler ve perdeler açık. Derin bir iç çekiş olmalı! Elini göğsüme koy Z! Elini şu zavallı göğsüme koy!..

Yine ben. Otel odası. Hahahaha! Bırakın koleksiyoncunun kim olduğunu! Bunun bir önemi yok. Neden şaşırıdınız? Metal de korozyona uğrar, insan da, pulkanatlılar da. Hepsi kardeş çünkü! Hahahaha! Farkındayım, iç mekânımdaki atmosfer kan kadar ağır. Ama hayat da ağır, tarih de. Dayanılmazım ben, ben dayanılmazım! Hahahaha! Hahahaha! Hahahaha!

İlk keşif toplantısı hariç demiştim, sonuncusu demeliydim. Ama diyemedim çünkü bu deneyi henüz yapmamış, deneyimi yaşamamıştım. Bugün artık aklımda. Akşamı, sanırım akşamı iple çekiyorum. Aklımda bir sıra var ama olur mu bilmem. Üç bilinmeyenli bir denklem, derecesinin önemi yok: okumak, sevişmek ve dalgaya düşmek. Gerçi ilki bir gökyüzü olayıydı ve bunda ne dalgalardan ne de sarhoşluğun aydınlığından söz edilemez. Mırıl mırıl konuşan bir kaleydoskopun içinde dans eden renkli haleler, yani geçmiş yüzyılda kalmış mükemmel yaşımdaki, 19 yaşımdaki o ilk aydınlanma, evrenin kendi kendine oynadığı çocukça bir oyundu. Bugün artık yeni bir binyıldayım ve Matmazel Z ile bu binyılın başında tanıştım. Düşünüyorum da, onunla biz, mutlu günlerimizde, yani ben onun için bir ağaç kabuğundan farksızken, onun ilk ağaç kabuğuyken ve o da benim... O da benim için... Immm... Neydi? Unuttum, gerçekten anımsamıyorum. Her neyse. Hiç esrar içmedik. Evet, hiç! Ama hangisi mutlu hangisi daha mutlu, şimdi karıştırdım, 3+3 yıl birlikte yaşadık. Birlikte dediysem, bir kelebeğe bir ağaç kabuğu ne kadar birlikte olabilirlerse o kadar birlikte işte. Ama anımsıyorum, hep perdedeki atların gözleri önündeydik ve ben ne zaman yanına gitsem hemen altıma girer, ne aradığını bilmediğim kuytulduğumdan hiç çıkmak istemezdi. Şu an karşı duvardaki resme bakıyor ve perdedeki atları aklımdan sayıyorum. Kaç çeşitlerdi? Yani kaç değişik kostüm giyen at vardı? Duvardaki resimde tek tip at var. Çıplak at. Sevinçli at. Savaştan kaçan 9 canlı at. Dokuzun uğursuzluğunu hissedebiliyorum ama aldırmiyorum. Çünkü sekiz sonsuzdur ve sırtımızı döndüğümüz duvarda yan yana asılı duran iki çerçeveden, sol yanımda yarı çıplak oturan Z'nin tam arkasındaki küçük olanının içinde hiç kumıldamadan yaşayan sekiz ölü kelebeğin biri Henry olduğuna göre, bir

üçtür ve iki de ikidir. Ya da $8=\infty$ 'dur, $1=3$ 'tür ve $2=2$ 'dir. Herhangi bir faturanın meblağı da yazıyla ve aralıksız yazılabilir. O zaman da, sekizsonsuzdurbirüçtürveikideikidir. Bu yüksek matematiğe nereden daldım ve neden çıkmak istemiyorum? Bilmiyorum. Karleoparı bir ara, ikinci röportajdaydı sanırım, bir şeyleri çıtlattı ama anlamadım. Her şeyin, matematiğin akustiğinin bile nedeni bu kumarbaz genç kadın demedi elbette. Şiir gibi konuştu. Gördüğüm en güzel, en ahlaksız, en kumarbaz kadın; bir süre önce parçalarımдан amansız ve imansız bir bütün, bir kütüphane, hiç değilse kütüphanesine bir raf yapabileceğini sanan Matmazel Z. Nasıl ki en sevdiğim üç aylak yazardan biri olan Bay YA, çamurdan ve rutubetten çok daraldığı bir gün yalınayak kaçıp domates yetiştirmeyi seçtiyse, her yazar da kendi okuyucusunu kendisi seçmelidir. Bu doğru. Ama bugün için nasıl ben onu seçtiysem, binyılın başında asıl o beni seçmişti. Ahlaksız, imansız ve korkusuzca! »Sevdiği her şeyi, sürekli sevinç ve keder içinde yaşamak« için ve ilk bende yaşamak için, belki de karşısında anı tam kalbinden hançerleyen orta yaşlı bir adam olduğunu hissettiği ve »kendisinden başka hiç kimseyi incitmeyi başaramadığından bu dünyaya başarısız olmaya gelmiş« bir kurban gördüğünü sandığı için, altıma girmek ve sihirli yalnızlığımdan hiç çıkmak istememişti? Bütün bunları unuttum, gerçekten unuttum! Sanırım bir dönem çok düşündüğüm için şimdi unuttum. Bugün neden buradayım? Çünkü kitap henüz yayımlanmadı, kitap okurun olmadı. Yani kitabın kilidi henüz benim elimde, kitabın kurbacı, kitabın zehri! İsteddiğime açar, istediğime vurur ve istediğime içiririm! Çünkü ben önce iki kişiydim. A ve Z gibi. Kırıldım tek kişi oldum. A ya da Z gibi. Öyleyse doğru: Her zaman bir üçtür ve iki de ikidir. Devrilince, sekiz de sonsuzdur.

Upuzun sarı saçlarını kestirmiş ve siyaha boyamış. Bunu daha önce söyledim. Uçları boynuna zar zor ulaşıyor. Bunu da

söyledim. Alnının sağ tarafından bir perçem yanağına sarkıyor. Oysa eskiden, yani binyılın karşılaşmasında, saçları 9 atın geçtiği uykusuz bir nehir gibiydi. Siyah ve beyazın her katliamın ve her aşkın hatırasını bellekte daha fazla pozlayabilen kontrastında, teni daha da beyaz şimdi, daha da çekici. Dedim. Hatta birincisinde tam olarak şöyle söyledim: Siyah ve beyazın her katliamın ve her aşkın hatırasını bellekte daha kolay dondurabilen kontrastında, teni daha da beyaz şimdi, daha da çekici. Yanılmak mı istiyorum yoksa? Bu kendime sorabileceğim en ahmakça soru! Yüzünde, tarihin geçmiş bir anında, tek bir suikastla hoşgörünün yerini tahakkümün ve yıldırıcılığın aldığı korkunç ironinin ne işi ve eski yeni tüm kolejlilerin biricik yavrusunu kasvetli kan dursun diye hummanın kamçılıdığı filozofu suçlamaya, yüreği yarılmış şairi belki de bilerek yanlış anlamaya ne hakkı var! Bunu da söyledim. Ve korkmadan devamını bile getirdim. François Ravaiillac'ın hançeri biçimindeki perçemin yanağına değdiği yerde, bazen derinleşen, bazen genişleyen, rüzgârda solan bir kırmızılık, işte hâlâ isyan kadar güzel, işte hâlâ esrar kadar güzel... Ve asıl, tam bu anın kalbinde, bu yarı çıplak haliyle, kazınmış bir parşömen kadar güzel! Bana mı öyle geliyor yoksa? Aslında okumak istemiyor mu? Sadece sevişmek mi istiyor? Ve esrar çekmek. Bunları ben de istiyorum. Oysa otele girene, hatta elimi kitabımın kapağına uzatana kadar tersini hissetmişim. Onu hissetmişim. Z'yi bilmek istemiyorum, sadece hissetmek istiyorum ve hissedince mutlu oluyorum. Şu an mutluyum, çünkü onu hissediyorum, demiştim. Bir kitap nasıl okunur, dört sarhoş gözün baktığı bir kitap nasıl okunur? Harfler ezelden kalles ve isimlerimiz birer harfken? Aslında onun ismi bir harf, yani bir kısaltma, ama benim adım Z'nin aklında, gönlünde ve dilinde sadece bir ünlemken! İkimiz ayrı ayrı eksik ve ben Z'nin tenine, söze aç dudaklarına açken? Hâlâ söze aç mı acaba? O zaman yum mayalı gözlerini. Hazır mısın Z? Hazırım sevgilim.

Sevgilim mi? Lafın gelişi B! Hazır mısın Z? Hazırım A. Kitap yoktur. Duydun mu? Evet. Bir kez daha söyleyelim. Kitap yoktur, okunmamış kitap vardır. Duydun mu? Evet. Bir kez daha birlikte söyleyelim mi? Hı hı. Kitap yoktur, okunmamış kitap vardır. Duydun mu? Evet. Neydi? Kitap yoktu. Hissettin mi? Evet. Şarkı gibi söyleyelim mi bir de. Kitap yoktu, okunmamış kitap vardı. Kitap yoktu, okunmamış kitap vardı. Kitap yoktu, okunmamış kitap vardı. Aç şimdi gözlerini. Gördün mü, kitap yok! Gördüm. Gördüm ve inandım Bay A.

Buradan mı döneceğiz Z? “Evet, buradan B.” Caddeyi bıraktı, o kocaman kutu gibi binanın hemen önündeki sokaktan sola döndü. Şimdi kol kola değiliz. Yarım adım önümden yürüyor. Binaya bakıyorum, yeşil brandayla kaplanmış 6 katı da ve iskele kurulmuş 7 katın da çevresine. Bir boş kat yetmiş, uzaktan tarihi anlamaya! Hemen dibinde imkânlı bir yapı, bir iki üç dört beş altı yedi, off, nerdeyse imkânsızın iki katı. Adının tam üstüne bir kuş konmuş. The Marmara Pera. “Buralar da bir yerde olmalı B?” Soralım mı Z? “Ah keşke adını unutmamasaydım!” Soralım Z. Şu taksi durağına soralım. “Pardon bayım. Bir otel arıyoruz.” “Hangi oteli matmazel?” “Adını unuttum, sadece soyadı aklımda.” “Hahahaha!” “Pera.” “Hım, demek soyadı Pera!” “Evet.” “Hahahaha, hahahaha!” “Pera dedim bayım?” “Tam önünde duruyorsunuz matmazel.” “O değil, o değil bayım!” “Hahahaha!” “Hahahaha, hahahaha!” “Ama onun soyadı Pera işte.” “Hahahaha!” “Evet ama aradığım otel böyle kazulet çirkin bir bina değil. Pera... İmm?” “Hahahaha, hahahaha!” “Hahahaha, hahahaha!” “İşiniz çok zor matmazel.” “Neden zor olsun ki? Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum.” “Size yardım edeceğim matmazel.” “Teşekkür ederim bayım. Ama gülmezseniz daha çok sevineceğim!” “Hahahaha, hahahaha!” “Gülmemek ne mümkün matmazel!” “Hahahaha, hahahaha!” Oysa adam eski kumarbaz, adam iki sarhoş âşğın halinden anlıyor, sarhoşların sarhoşken farkında olmadıkları

aşkın ya da âşıkların âşıkken farkında olmadıkları sarhoşluğun yürürken bin misli artan kudretini iyi biliyor. Hele de Cadde'de, hele de şimdiden geçmiş! Ama ben sadece dinliyorum. Gevezeliği Z. ediyor. Adamın yanına iki arkadaşı daha geliyor. Heyhat, birisi ne kadar da çok Beckett'e benziyor! "Hahahaha, hahahaha!" "Hahahaha, hahahaha!" Yürüyüp gidiyorlar. "Hahahaha, hahahaha!" "Hahahaha, hahahaha!" "Göbek adını da bilmiyorsunuz yani!" "Efendim?" "Hahahaha!" "Göbek adı dedim." "Ne? "Hahahaha!" "Evet ya, 'Ne?'" "Hahahaha, hahahaha!" Biz de başlıyoruz gülmeye. "Hahahaha, hahahaha!" Hahahaha, hahahaha! Mecburen hani! Hahahaha, hahahaha! "Hahahaha, hahahaha!" Adam hafifçe öksürüyor, ciddi bir şey söyleyecekmiş gibi boğazını temizliyor. "Hahahaha!" Eliyle kel kafasını sıvazlıyor. Eliyle kel kafasını sıvazlıyor. Hahahaha, hahahaha. "Bunu dedin B. Hahahaha, hahahaha!" Biliyorum Z. Hahahaha, hahahaha. "Hahahaha, hahahaha!" Adam, hahahaha, "Hahahaha!", eliyle, hahahaha, "Hahahaha!", kel kafasını sıvazlıyor Z, hahahaha, hahahaha, "Hahahaha, hahahaha! Eee? Hahahaha, hahahaha! Sonra?", adam Z, hahahaha, "Yeter B, yeter! Hahahaha!", hahahaha, "Sonra? Hahahaha!", sonra adam, hahahaha, hahahaha, kel kafasını sıvazlıyor Z. Ve, hahahaha, ve diyor ki Z. "Pera ismi olmasın matmazel?" "Bilmem, olabilir!" "Bir şeyin adı unutulursa, imkânsızlaşması çok doğal değil mi?" Parmağını ileriye doğru uzatıp arkamızdaki iskeleyi gösteriyor. Dönüp bakıyoruz. Köklerimiz ayrılıyor. Z sağa doğru nedensizce 1, 2, ya da 3 melek adımı atıyor. "Soyadı, üstelik yanlış bir soyadı ne işe yarar ki!" Her yeri, adı da yeşil brandayla kaplanmış, çevresine iskele kurulmuş koca bina. Eskiden içinden tren geçen aşk oteli. Pera Palas. Eskiden mi dedim? »Birbirini seven iki insan,« matmazel, diyor yüreğimi tırpan gibi biçen ses. Hızla yaklaşıyor. Sözü duyar duymaz taksi durağına çeviriyorum başımı. Sesin sahibi adam cümlesinin yarısında yok olmuş. Taksi durağı yerinde duruyor. Kor-

ku ve titremeyle yeniden Z'ye dönmek onu tutmak isterken cümlelerin devamı duyuluyor. Ses yeraltından mı geliyor, ya da geçmişten, ya da zaman oyuncağı bir saatten? Homur homur mekanik bir ses. »Her şeyden çok adlarına bağlılık duyar.«

»Heyhat! Ne dehşet verici bir manzara! Gördüğüm şey deliğine sıvışan bir sıçan mı? Şunlar o canavar tarafından acımasızca yenen sevgili« Z'nin »kemikleri mi? Aman Tanrım! Ne görüyorum! İnsanın içine işleyen bir zarafetle köşede oturduğunu gördüğüm şu şey,« Z'nin »bedeninden ayrılmış ruhu, gölgesi ya da hayaleti mi? Dinleyin! Zira konuşuyor, Tanrım! Bu, Schiller'in Almancası: 'Unt stubby duk, so stubby dun' 'Duk she! duk she!'« »Ne doğru sözler« diyor sokaktan geçen Walter ve bana tercüme ediyor: »Ve öldüysem, hiç değilse senin için öldüm, senin için!« »Başsız ne kaldı geriye« Bay A? »Ne yazık ki, hiçbir şey!«

Bir Aksilik mi?

Z'yi tutamamıştım. Metalin metale sürterken çıkardığı acı fren sesiyle birlikte Z de çeliğe, buhara ve ılgıla karışıp yok oldu. Tarihin değişik dönemlerine uğrayıp birbirlerine gönül bağıyla bağlı yolcuları toplayan ve Pera Palas'a taşıyan tren nihayet durabildiğinde, kalbimin atmıyor olduğunu fark ettim. Yemekli vagonun tam kapısının önünde sarhoş ve gönülsüz bir gölge dikiliyordu. Kapı açıldı. İlk inen Karleoparı oldu, hiç görmediğim kadar beyaz, hiç hissetmediğim kadar maviydi.

»Aksilik mi? Hahahaha! Çok daha fazlası Bay A, çok daha fazlası. Söylemiştim sana. Arkanı dönüp bir kez gerçekten bakmış olsaydın görecektin. O senin başlangıcındı. Ah, Bay A! Şimdi işin bitti işte! Hahahaha! Hahahaha! Hahahaha!«

19-23 Aralık 2008

İstanbul-Ankara

“Gardıroptan çantasını alıyor ve küçük yatağın üzerinde içini boşaltıyor. Bir şişe Baron de Sillac, iç kısmı altın sarısı, üzeri pudralanmış gibi hafifçe küflenmiş kırık bir teker Camembert peyniri ve koca bir somun esmer köy ekmeği. O da ne? Bir de topuklu bir kadın ayakkabısı! Kıpkırmızı, ezilmiş vişnenin rengi. Tek, çift değil. Sanırım sağ. Çeyrek dilimi yenmiş Camembert özel ahşap kutusundan çıkarılmış ve şeffaf folyoyla sarılmış, ekmekse bir yüzünde jelatin pencere olan bir kesekâğıdında. Pabuç gece elbiselerinin altına göre, özel davetlerde giyilen türden. Topuğu incecik, upuzun, rahat 15 santim. Her birini beyaz avuçlarıyla sehpanın üzerine taşıyor, pabuç hariç, o yatağın şarabında kayboluyor. Hareketlerinde, paylaşılacak nesnelere dokunuşunda, telaşsız bir özen. Çoktan unuttuğum ama görür görmez çok özlediğimi, hep benimle olmasını istediğimi anımsadığım hürmet. Yangınımdan tek çıkış yolu olduğunu bildiğim fakat imkânsız harflerimle anlatamadığım dinginlik! Offfff!.. Boş çanta her seferinde küçük yatağın üstüne biraz daha yığılıyor. Onu seyretmek ne güzel! Matmazel Z. Dünyada çekilmek istediğim, dünyada yaşamak istediğim tek yer.”

Bay A ve Matmazel Z. Sarhoş iki ruh, iki eski sevgili. Adamın yazdığı elyazması bir kitap vesilesiyle buluşuyor ve kitabı okuyacakları yere doğru yürümeye başlıyorlar. Aradıkları eski bir otel. Bir de adamı vazgeçirmeye çalışan bir Karleoparı. Bay A'nın hayali arkadaşı. Baştan sona melez imgelerle, alıntılarla, kısaltmalarla bezenmiş bu alegorik ve deneysel metin, sanki anlatmak için değil, hissettirmek için, okurun tat alma duygusunu kışkırtmak için yazılmış gibi. Anlamanın yer yer imkânsızlaştığı, okurdan yaratıcılık, dahası deneyim uman bir şiir! Bu haliyle *Cadde*, Hélène Cixous'nun hatırlattığı gibi, yazarın yazmaya cesaretinin ya da gücünün olmadığı, ama sonsuza dek kaçamadığı, yazmaya değer bulduğu tek kitap. Türkçede ya da başka bir dilde tek bir kez yazılabilecek, yazarının bile sonradan anlamakta, anımsamakta zorlanacağı metinlerden biri. Her satırı dikkat dağıtıcı olsa da, okurunu bir bebek gibi beşiğinde sallayan *Cadde*, onu tatlı bir uykuya, rüyaya davet ediyor.